Introduction

Ce petit ouvrage que nous avons le plaisir de rééditer rapporte des récits prodigieux de la vie de trois grands Sages de Tunis, Rabbi Ma'soud El Fassi, Rabbi Yéchoua Bessis et Rabbi 'Haï Taieb, de mémoire bénie. Voici une très brève description de leurs personnalités.

Rabbi Ma'soud (Raphael) El Fassi: (.....- 1 Teveth 1775

Il compte parmi las plus éminents Sages de Tunis, Tsadik, 'Hassid, un homme prodigieux, vénéré par tous. Vers la fin de sa vie, il devint Av Beth Din (Président du Tribunal Rabbinique) de Tunis. Son fils, Rabbi Chélomo, fut lui aussi Av Beth Din:

Ses petits fils publièrent son chef d'oeuvre, Mich'ha Dérébouta, un des plus importants livres de Hala'kha, responsa sur tout le Choul'hane Aroukh, précieux ouvrage utilisé dans le monde de la Torah et en particulier par les Rabbin d'origine. tunisienne jusqu'à nos jours.

Ce fut un grand Kabbaliste, un grand saint qui faisait beaucoup de prodiges.

Rabbi Yéchoua Bessis: (1773 - 1860)

Sage éminent, Gaon complet dans tous les domaines de la Torah, 'Hassid, saint. A sa naissance, Rabbi Ma'soud El Fassi sut par inspiration divine qu'il possédait l'âme de Ari Hakadoch.

Il apprit chez les grands de Tunis, puis lui même devint une éminence en Torah qu'il propagea auprès d'importants disciples. Il devint Av Beth Din de Tunis jusqu'à la fin de ses jours. Tous ses contemporains, Sépharades et Ashskénazes le reconnurent comme un des plus grands maîtres. Son enseignement, ses décisions en Halakha étaient empreints d'inspiration divine.

Eminent Kabbaliste, grand saint, il faisait des prodiges extraordinaires pour annuler les desseins des ennemis du peuple et révéler la gloire divine. Les Sages l'élogiaient comme le prodige de sa génération et sa spendeur.

Rabbi (Yits'hak) Haï Taieb: (1774 - 19 Kislev 1836)

Eminent Gaon, doté d'une mémoire prodigieuse, il était versé dans tous les domaines de la Torah: Ecritures saintes, Michna, Guémara, Possekim, Midrachim, Kabbala. Les Sages faisaient son éloge en tant que source de savoir, fontaine de jugement, le "lion" de ses contemporains, la splendeur de la Torah. Par la finesse de son entendement et son extrême subtilité, il désarmait ses interlocuteurs.

Dès son jeune âge, il rédigea d'importants écrits, mais ils furent malheureusement détruits par le feu. Il en fut extrêmement peiné toute sa vie. 60 ans après, ses disciples reconstituèrent une partie de ces écrits et publièrent en 1896 l'ouvrage: 'Heleb 'Hitim.

C'était un homme de D., pareil à un ange qui supère le prophète, d'une sainteté extrême, et il réalisa un grand nombre de miracles extraordinaires, tel le Tsadik qui décrête puis D. réalise sa volonté. Par ses lèvres, les Rechaïm mouraient d'une mort soudaîne et le peuple était délivré.

Tel 'Hanina Ben Dossa, le monde jouissait de subsistance grâce à son mérite, mais lui, dans son extrême simplicité, se contentait de très peu.

Puisse l'exemple de ces grands Tsadikim nous inspirer et puissent leurs mérites nous protéger.

ספר יקר המציאות והו יגמע מעשיות שאו יאסר ומנהם ישוף אקארי אענאיב ארדיי עמר הקב"ה מעא ישרא ערא יד שגאונים חכמי ורבני תונם זיע'א וישוף שקווא אלהילארויא ארי מככן אללה ב'ה רמן יחפץ וצאיאתהו דאים ;;

מרא מעשיות יקרים חסדי ה' עוווו ונפלאותיו אשר הראה לעמו בית ישרא על ידי ידידיו וכחיריו הרבנים המורים גאוני וחו"ר תונס זיעיא

המו"ל היו

LOUANGES DES SAGES

Précieux recueil de récits de prodiges que le Tout Puissant D. d'Israël a accomplis pour son peuple par l'entremise de ses élus chéris, les Rabbins, Maîtres et éminents Sages de la ville de Tunis, puissent leurs mérites nous protéger.

Réédité par: "La Bienfaisance" Association des Juifs Originaires de Tunisie Temple Rabbi Haï Taïeb "Lo Met"

א) מעשה ר' מסעור אפאסי ז'ל

מעשה עגיב ומוכוף אדי צאר פי אייאם מורנו הרב הגדול ר' מסעוד אלפאסי זיוק'ל, ארב אמדכור סאבק כאנת סכנתהו פי בלאר פאס, ובער שתהאת נפסהו אלעזיזה לינקקל סכנתהו מן בלארהו אלמד' ויטלע לירושלים תוכב'א מע בעץ ערת נאס מן צחאבהו ומן נמלתהם כאן ארב הגדול ר' אהרן פרץ זצ'ל והרב הגדול ר' שמעון לביא זצ'ל והו אמואלף פיוט בר יוחאין ומשאו בעצדם עלא זיויק אבר, הומאן פי תריקהם ודכלת עליהם זיויק אבר, הומאן פי תריקהם ודכלת עליהם

א) מעשה רבי מסעוד אפ אסי ז"ל

מעשה גורא שהיה בימי הרה'ג המפורסם כמוהר'ר ר' מסעור אפאסי זצוק"ל ה' הג'ל מיושבי עיר, פאס' היה בראשונה ותתאו נפשו לנסוע מארצו ולעלות א אה'ק ירושר"ו עם אחזת מרעהו ובכללם היה הרה'ג כמוהרר ר' שמעון ר' אהרן פרץ זצ'ל והרה'ג כמוהר'ר ר' שמעון לביץ זצ'ל וילבו יחד לעלות ירושלימה על דרך המדבר, ויהי בלכתם במדבר בישימון דרך קדש עריהם יום שבת קדש, ותאות כל האורחה לכת על הבהמות עור מפני הסכנה כי לא יכלו לנוח וללון במדבר שמם וגורא מפחד ההריות

LOUANGES DES SAGES

Recueil d'histoires des Rabbins, éminents Sages de Tunis, que leurs mérites nous protègent, Amen.

PREMIERE HISTOIRE:

Histoire de Rabbi Mas'oud El Fassi, de mémoire bénie.

L'extraordinaire histoire que voici se passa du temps du célèbre et éminent Maître, Rabbi Mas'oud El Fassi qui habitait la ville de Fez. Il voulut quitter la Maroc afin de se rendre en Terre Sainte, accompagné de quelques amis. Parmi eux se trouvaient Rabbi Aharon Perez et Rabbi Chimon Levi. Ils partirent donc pour Jerusalem.

Alors qu'ils se déplaçaient dans l'aride désert, le saint Chabat arriva. Toute la caravane désirait poursuivre sa route, en raison du danger qui la menaçait: en effet, elle ne pouvait pas faire halte dans ce désert effrayant et désolé pour s'y reposer de peur des lions et autres bêtes féroces qui rodaient autour. D'ailleurs, ils entendaient au loin leurs rugissements et leur coeur défaillait et se fondait en eau.

Seul notre Maître Rabbi Mas'oud El Fassi ne redoutait aucunément ces effrayants rugissements et refusa d'ecouter l'avis général. Il s'installa dans le désert pour

שבת ולם קדרת שקאפלה באש תרייח ותבאון פי שצווא וישבתו פיהא גמיע יום שבת לאין כאן מוגור פי דשך אצווה ציודא מוכופין כתיר וסאיר וחוש מוצררין אלדי כאנו יסממעו צור תזפירהם וגהירהם אלמוכוף אלדי יכסר וירכי קרוב כל גבבארין, וואפקת גמיע שקאפלה שדי לם ירייחו אבדא ללא יקע להם מוצררה מן דשך אלא יכוניי ימשיו לתריקהם ראכבין פוק גוואילהם

לאכן מורנו ך מסעוד אפאסי זיל לכן ואפק עקלהו לעקלהם וקט נרמי תכאלי עלא ארב סובחאנהו ונרייח באש נשבבת פי האד אלצוודן ואללה יפעל מעאנא ענאיברו אלקויין ויכללצנא מן כר צרר אמן תם וקף אלרב אלמדכור ודוור דורא כבירא בעצאתהו ודכל פי וסט אדורה באש ישבבת פיהא הווא ואמשרת מתאעהו, ורגבו פיה כתיר נמיע אקאפלה באש ימשי מעיאהם ולא יכון וחדהו פי וסט צווא כאיה ללא ינצר ולא חב יסמע כלאמהם בחתא ווה

תם דוורת אקאפרה ואפתרקת מן עריינה בקרב מחייר כתיר ומשאת לתריקהא וצארת גמיע אקאפרה תבכי עלא חא ארב ארי פצרי

ישכחי הצדיקים

ויתר החיות הטורפות אשר על פני המדבר אשר קול שאגתם שמעה אזנם ממרחק וימם לבכם ויהי למים אך מוהר"ם אל"פאסי מאן לשמוע לעצתם לא בא כל מורך בלבבו ולא חת מרעס השאגות המבהילות ההם וישב במדבר הגדול והגורא ההוא ויקנה שם שביתתו מבעוד יום ויעג עוגה במטהו וישב בקרבה הוא ומשרתו ויפצרו בו מאד כל רעיו כל האורחד מקצה ללכת עמהם ואל יסכן את נפשו חלילה ול"א לכת עמהם ואל יסכן את נפשו חלילה ול"א הטה את אזנו להם, ויפנו נילכו כל הערה מעליו בנפש מרה ודואבת וילכו הלוך ובכה כי עזבוהו

לבדו בארץ ציה לחיות מדבר:

אז קם הרב מוהרמ"א הנ"ל ויתפלל ערבית של שבת בכוונה עצומה כמתפלל בכית התפלה אשר היא בארץ נושבת ואחר קדש את היום על היין בשמחה נפלאה ויתמה מאד משרתו על חוזק לב הרב ובטחונו האמיץ, ואחר הקידוש שמע המשרת קול שאנת אריה נוראה עד מאד ויהי קול השאנה הולך וחזק כי האריה הייה הלוך ורצוא ושאוג עד מקום תחנותם עד כי קרב האריה וירא אותו המשרת למרחוק ויחרד חרדה בדוקה עד מאד ותאחזנה שתי ידיו בשכם הרב הנ"ל וימת לבו בקרבו ויהי למים:

passer le Chabat. Avant l'entrée du Chabat, il traça de son baton un cercle, à l'intérieur duquel lui et son serviteur fixèrent leur demeure sabatique. Ses amis ainsi que la caravane toute entière tentèrent de le convaincre de poursuivre sa route avec que la caravane toute entière tentèrent de le convaincre de poursuivre sa route avec que la caravane toute entière tentèrent de le convaincre de poursuivre sa route avec que la caravane toute entière tentèrent de le convaincre de poursuivre sa route avec leux et ne point mettre sa vie en danger, mais il ne fit pas cas de leurs propos. Ils durent donc reprendre leur route sans lui, mais ils le quitèrent l'âme en peine, pleurant de l'avoir abandonné tout seul face aux bêtes du désert sur cette terre aride.

Notre Maître Rabbi Mas'oud El Fassi accueillit le Chabat dans la joie. Il récita la prière d'Arbit avec une concentration aussi grande que s'il s'était trouvé dans une synagogue, en pays habité. Puis il fit le Kidouch sur le vin, exultant d'une manière extraordinaire. Son serviteur était stupéfait par son courage et son d'une manière extraordinaire. Son serviteur était stupéfait par son courage et alla assurance téméraire. Soudain, le rugissement effrayant d'un lion perça l'air et alla en s'amplifiant au fur et à mesure que la bête féroce fonçait vers leur lieu de en s'amplifiant au fur et à mesure que la bête féroce fonçait vers leur lieu de campement, tant et si bien que le serviteur l'aperçut au loin. Terrifié, il s'agrippa de campement, tant et si bien que le serviteur l'aperçut au loin. Terrifié, il s'agrippa de ses deux mains à l'épaule de son maître et sentit que son coeur allait cesser de battre et fondre.

battre et fondre.

Voyant l'extrême détresse de son serviteur et son épouvante, il le rassura et voyant l'extrême détresse de son serviteur et son épouvante, il le rassura et tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur? Regarde bien tenta de lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui redonner courage en lui disant: "Pourquoi as-tu si peur lui

שכחי הצדיקים

וחדהו פי צווא מעא והוש וציודה מוכופין ובעד וקף ארב וצללא ערבית מתאע אשברת בכוונה קוייה מתל אדי קאעד יצללי פי אצלא פי וסט אעמאר, וקדרש עלא אשראב בפרחה כרעירה ותעאגב אמשרת כתיר עלא קוות קלב אלרב ותכאהו אעצים.

בעד אקידוש סמע אמשרת גהרת ציד קוייא מאשיא ותקוח וישוף פי ציד מוכוף גארי קבאתהם ויגחר חתא אדי קרב לענדהם ורתכאו גמיע מפאצל א משרת ולא פצלרת פיח ארוח וצאר מאסך פי כתאף ארב וטאיח עליה מרתל אמיית , ארב חין שאף אמשרת אדי מאשי ימורת בכתרת אפגעה , קווה להו קלבהו כתיר וקאל להו מא לך מרהוש מו דאך ? דכלחין רשוף בעיניך ארי גיר יוצל אציר לחרארות אלידורה ויברך עאפי מתל אנעוה, והו מבעות לנא מן פצל אלה ב״ה עלינא באש יחפצנא מרת גמיע אנהאר אדי אוחנא משבבתין הוני ובער אשבת נרכבו עלא האד אציד ונחטו עליה גמיע מא לנא ויגרי בינא מתל אכיל אעצים ונסכקו ללקאפלה בעון אלחב"ה , דלחין קום פיסע ומד ריי נגסרי אירייה באש נפטרו סעורת שבת אעזיזה וטייר מן קלכך כל כוף. בראות הזרב הנ"ל צרת משרתו כי רבה ובהלתו הגדולה חיזק את לבו ויאמר לו מה לך נדהם הלא רק בעיניך תביט ושלומת האריה תראה לא תאונה אינו כל רעה ונגע לא "קרב במקומנו זה על שחל ופתן נדרוך ונרכב על במות האריה אשר אתה רואה כי רק בנו חשק ה" וישלחהו לנו לעזר ולהועיל, לשמרנו חשק ה" וישלחהו לנו לעזר ולהועיל, לשמרנו בדרך הזה אשר אנחנו הולכים עליה ער בואנו בדרך הזה אשר אנחנו הולכים עליה ער בואנו ארץ נושבת, קום לך עתה להביא לי את כלי הנטילה לנטול את ידינו ולסעוד סעורתא דמלכא הנטילה לנטול את ידינו ולסעוד מעורתא דמלכא

בלב רועד קם או המשרת לחביא את כלי הנטילה וירא את האריה רובץ על שפרת השגה אשר עג הרב ויסתר פניו כי ירא מהביט א תמונתו המפחדת לב כל גבור וישב תחתיו כי לא יוכל עוד לקום מפניו ויגער בו הרב ויאמר לו הלא אמרתי אליך בטח כי לא יבוא עדינו כאשר הגך רואה בעיניך רובץ על שפת תעונה הנהו:

בכל זאת עוד לא סר מורך לבו ויביא את כלי הנטילה ויצוק על ידי הרבבידים רועשות ונועות כנוע עצי יער, וכאשר כלו לאכול ברך הרב ברכת המזון בקול נעים וערב כיושב ער

שמשרה

aucune blessure ne nous atteindront en ce lieu. Nous foulerons le chacal et la vipère et nous enfourcherons le lion que tu vois selon la volonté de D. qui nous l'a envoyé pour nous venir en aide et nous protéger sur notre chemin jusqu'à ce que nous arrivions en une région habitée. A présent, ôte toute crainte de ton esprit, lève-toi et apporte moi le récipient pour l'ablution des mains afin que nous puissions manger le repas de la reine Chabat.

Le coeur battant, le serviteur se leva afin d'apporter à son maître le récipient de Nétilat Yadayim, mais à la vue du lion couché au bord du cercle que le Rabbin avait tracé, il se cacha le visage, terrifié par un spectacle si effrayant même pour un héros. Il se rassit à sa place, ne tenant plus sur ses jambes. Son maître le réprimanda alors par ces paroles: "Ne t'ai-je pas dit qu'il ne s'approchera certainement pas de nous? Tu vois bien qu'il est couché au bord du cercle". Le serviteur ne pouvait toutefois se défaire de sa crainte; lorsqu'il apporta le récipient pour Nétilat Yadayim et versa l'eau sur les mains du Rabbin, ses mains à lui tremblaient et s'agitaient comme les feuilles des arbres de la forêt.

A la fin du repas, le Rabbin récita allègrement les actions de grâce d'une voix agréable tout comme s'il était attablé chez lui. Il s'allongea alors et s'endormit paisiblement. Mais le serviteur ne put fermer l'oeil de la nuit. Il resta assis sans

אמשרת כמם ענד באהו אדי ניר כריאם פארג תכללם מעאה ארב חס ושלום באש יקווי להו קלבחו לרא ימות באפגעה ובהאדא קלבהו באקי מפנוע ווקף בקלב מרתער כרתיר דימד ללרב ינסל אידיה ושאף אדי אציר אמד בארך עלא חדאדת אדורה וברך אמשרת תחתהו ולא כאן ענדהו חתא קווא באש יוקף בכתרת אכוף וחמק עלית ארב כתיר וקא להו יכפא דיף מן האד אהבא הננך שופת בעינך אדי אציד בארך עלא חדאדת אדורה ולא יקדר אברא לידכר ענדנא ולא יצרנה חלילה. תם גצב נפסרוו אידין וצארו אידיה אידין אידין אידין אמשרת ירעשו ויטירו מתל ורקת אסגרה , ופטר ארב ובארך ברכת המזון כמא ירום בצום לדיר וכוונח עצימח מתל אדי קאער יפטר פי צארהו ובער רקד ארב פו נאית אחנה, אמא אמשרה ליל כאמל לא נאה א רקאר וצאר קאער קראם . ראם ארב פאיק גמיע אליל

חין צבח אצכאח אסתפאק ארב מן נומרהו ומר להו אמשרת באש גסל אידירו וצררא שחרית מתל אלאזם וקדדש ופטר ורגע רקד לכבור אשבת בקרב מהנני ותאכר . וחין וצר וקת מנחה אסתפאק וצללה מנחה ופטר סעורה שלחנו בביתו ויקם וישכב ותערב עליו שנתו, אך המשרת לא נתן שנה לעיניו כל הלילה ההיא : וישב על מושכו מראשות הרב

הבקר אור ויקץ הרב משנתו ויצוק המשרה מים על ידי הרב ויתפלל תפלת השחר כמשפטה ויקרש ויסעור וישן עוד ער לעלורו המנחה בלב שוקט ובוטרו וכן עשה בתפלת דומנחה ובסעורה השלישית, ואחר ערבית הכדיל הרב כמשפט ויטער סעודה רביעית וישן וינח, וכמו השחר עלה צוה למשרתו לרתום על הארי ורנסוע לדרכו ויירא טאר המשררת רגשת א האריה ואף כי לנגוע בקצהו, ויגער בו הרב ויאמר איו הלא אמרתי לך א תירא ואל יחת לבך נמשל כבהמה נדמה הנהו לפנינו, אז לבש המשרת אומץ וירהב בנפשו עוז ויאסור את המרדעת על גב האריה הנורא ההוא וישא את. בל המשא עליו וירכב הרב עם משרתו על במותי האַרְיִהַ , וְיִלְךְ הלוֹךְ ונְסֵוֹע בָמרוצה קלה מאה מאד כעל כנפי נשרים ואחר רגעי מספר הגיעו : רארץ נושבת היא העיר הערינה תונס יעיא יושבי תונס יע"א המה ראו כן תמהו נבהר"ו נחפזו וישתוממו על המראה איך היתרה כזאת לרכוב בן אדם על אריה נורא טורף טרף

bouger au chevet du Rabbin.

A l'aube, le Rabbin se leva et le serviteur lui versa de l'eau de Nétilat Yadayim sur les mains. Après avoir récité la prière du matin en entier, il fit le Kidouch et se restaura. Ensuite il dormit jusqu'à l'heure de Min'ha, tranquille et confiant en D.. Puis il fit la prière de Min'ha et mangea le troisième repas, Séouda Chélichit. Après la prière d'Arbit, il récita la Havdala selon la règle et le prit le quatrième repas, puis il s'endormit afin de prendre du repos.

A l'aube, il ordonna à son serviteur d'harnacher le lion pour prendre la route. Mais le serviteur craignait d'approcher le lion, encore plus de le toucher. Aussi, le Rabbin l'admonesta-t-il en ces termes: "Ne t'ai-je pas dit de ne pas avoir peur? Sois sans crainte. Tel que nous le voyons, il est en tous points semblable à une bête de somme." Reprenant courage, le serviteur s'enhardit. Il attacha la selle sur le dos du lion et y chargea tous les bagages. Le Rabbin et son serviteur enfourchèrent le lion et parcoururent tout leur chemin d'une seule traite avec une rapidité extrême, comme s'ils étaient portés par les ailes d'un aigle. Peu après, ils arrivèrent en un endroit habité. C'était la jolie ville de Tunis.

A ce spectacle, les habitants de la ville furent frappés de stupeur et d'épouvante. En voyant cet homme à califourchon sur un terrible lion à l'aspect féroce, tous prirent

שבחי הצדיקים

שלישית וצללא ערבית ובדר ופטר בעץ אחאנה סעודה רביעית ורקד גמיע אריל, ואמשרת צאר דאיך כתיר בארקאד ולא קדר לירקד מן קללת הנא קרבהו

אנחאר כיף כדא יתפגגר, ואמר ארב עליא למשרת באש יחגגם עלא ציד אדי מאזא בארך עלא חדארת אירוה ויחממל ערייה גמיע אחמלה ארי ענדהם, ולא קדר אמשרת ליקרב ענד ציד ובלצץ כאש ידנא פיה ויחגגמהו וחמק ארב כתיר עלא אמשרת וקא להו קדישש מן קללת אאמאן הארא ארי ענדף אנא מאבק קלת לך ארי מתלהו מתל אגאילה קדיאמנא וליא ענדהו ארכצה אברא כאש יצרנה חם ושלום.

תם קווה קלבהו אמשרת אלמד' וחגגם אברדעה עלא צהר אציד וחט עליה גמיע אחמלה ורכב ארב הווא ואמשרת עלא פוק אציד אמד' וצאר אציד אמד' יגרי ביהם מתל אטיר ועלא וקת קליל וצלו לעמאר ודכל ביהם לבליאד אמשהורה הייא בלאד תונם יע"א.

סכאן תונס חין שאפו אציד אלמד דאכר־ לבלאדהם תפגעו כתיר וסתאעגכו עגב כביר אדי קדרו בנאדמייה ורכבו עלא ציד מוכוף מתלהו והרבת גמיע נאס אלבלאד מן כתררת וינוסו לנפשם ותסגור כל העיר דלתות בתיהם מפחדם, ויגע הדבר למלך תוגם הוא אל כאי
ירה וישקף בעד החלון וירא את המראה הגדול הזה, ויתן בקולו קול עוז ויצעק נכחפני מוהרים לפסי ויאמר לו מה אדוני דורש להשחית ארז כל העיר באריה הלזה הנורא אשר הביא העירה ? לא יריע ולא ישחית ולא יעשה כל מאומר בעיר אדוננו — ענחו הריכ, עתה אצו לשוב למקומו בקצה, המדבר, ויעזוב המשרת אז את כל המשא מעל הארי ואחר דבר הרב אל האריה לשוב בשלום ל מקומו ולא יעשה כל מאומר כל ישחית את הולכי דרך אף בל ישאג וברד לישם בקולו עד געתו למכון שבתו בשלום, ויעש לרעים בקולו עד געתו למכון שבתו בשלום, ויעש האריה כן וירץ לדרכו המדברה בהשקט ונחת האריה כן וירץ לדרכו המדברה בהשקט ונחת

אחר שרשת ימים הגיעה האורחה הנ"ל אשר היתה בדרך במדבר עם הרב הנ"ל ויבואו לעיר תונס קרועי בגדים בוכים ומבכים נאנחים בשברון לב על כ" עזבו רב וגדול בארץ צירה לבדו אשר דימו בלבבם כי בלי כל ספק טרוף לבדו אשר דימו בלבבם כי בלי כל מפק טרוף טורף בשני האריות האדירים והנוראים אשר היו לרוב במדבר ההוא ויאמרו אהים יושבי העיר זה עתה שלשת ימים בא רב גדול ונורא העירה

la fuite. Toute la ville terrifiée ferma les portes des maisons. La nouvelle parvint au souverain, le Bey de Tunis. Il regarda par la fenêtre et aperçut cet extraordinaire spectacle. Il s'écria alors d'une voix forte à l'adresse de notre Maître Rabbi Mas'oud El Fassi: "Pourquoi voulez-vous massacrer la ville en amenant ce terrible lion?"

Le Rabbin lui répondit: "Le lion ne fera aucun mal et ne s'attaquera pas à la ville de mon seigneur. A présent il va très rapidememt rebrousser chemin vers le désert vers son gite au fin fond du désert." Dès que le serviteur eut ôté tous les bagages que portait le lion, le Rabbin ordonna à ce dernier de s'en retourner, sans faire le moindre mal à personne, sans s'attaquer aux voyageurs, ni même rugir jusqu'à ce qu'il regagne son gîte. C'est ce que fit le lion. Il courut tout au long du chemin qui menait au désert, aussi paisible qu'un mouton.

Trois jours plus tard, la caravane en question qui s'était séparée du Rabbin dans le désert, arriva à Tunis. Les vêtements déchirés, en pleurs, tous se lamentaient et gémissaient, le coeur brisé d'avoir abandonné ce grand Rav tout seul en cette terre désolée, à la proie des lions. Mais les habitants de la ville lui racontèrent cet événement et lui dirent: "Il y a trois jours, est arrivé dans la ville à l'effroi général, un extraordinaire Rabbin chevauchant un lion féroce. Peut-être est-ce ce Rabbin que vous dites avoir abandonné? Aussitôt, on leur montra l'emplacement de sa demeure.

בופהם ודכלו לציארהם וגלקו ביבאן צארהם עליהם, חתא אדי וצל האד אכבר אלגריב ענד אבאי יריה וחצררף מן ארוצן מתאעהו ושאף אענב אמר , וצאר אבאי יעיים בכתרת אכוף א שריד וקט להרב אלמד' יא סייד מאשי תהקף גמיע נאם אבראד בהאד אציד אדי דכלת בירה . אר ללבלאד

רא, לא, מא יעמל חתא צרר פי בלאד סירנא – גואבהו ארב , דלחין נאמר עליה באש ירגע למוצעהו באעאפיה, ופך אלמשרת גמיע אלחמלא מן פוק אציד ובער אמר ארב עלא אציר באש ירגע למוצעהו עאפי ומא יצר חר חתא יוצל למוצעהו פי אצווא , וחאלן כרג אציד . מן אבראד גארי סאכת עאפי מתל אנעוה

בער תלת אייאם מן יום ארי וצל אלרכ לתונם וצרת אקאפרה אדי כאנת מעאהו לתונם ועארו יבכיו ויתנאהדו בחיאר קלבהם ולבאסהם ממנגק ערא מא עמלו אלדי תרכו רב כביר ומשהור פי צווא וחרהו מוצאע וחויש וציורה וכממו ענד באחם אדי בניר שך הרכוהו אציודה בר מינן וקאו עלאש לם חממלנאהו ערא כתאפנה באנצב מנהו ורא נתרכוהו פי צווא כולופא .

שבחי הצריקים

ומפליא רעשות, ויבוא רוכב על אריה מבהיר ותהום כל העיר לקראתו , אולי הוא הרב אשר אמרתם אשר עזבתם ?:

איפה הוא ואיה מקום כבודו ? שאלו כלם בהפזה , ויראום מהר משכן תחנורתו ויפלו על צואריו ויבכו ברוב שמחת נפשם עליו ויאמרו ברוך ה'אחינו אשר הציל את נפש אדוננו ממות ורא נתנו טרף לשני היות מדבר , ויספר להם הרב את כל הקלאות אשר עשה ה' עמו ויתמהו האנשים מאד ויהי שמעו בכר העיר ועזוז נוראורעיו איש לרעהו יגירו וישיחו : בנפלאותיו

וירא מוהר"ם אפאסי זיע"א את יושבי העיר הנ"ל והנם בלתי בעלי תורה ולא ידעו ארת דרכה , ויאמר א רבו טוב שבתי פה ללמד דעת את העם דרכי תורת ה' ועכודתו ית' מלכרתי ירושלמה, ויעש כן וירביץ תורה הרבה בעיר ויעמיד תרמידים הרבה גדורים ועצומים בתורה שבכתב ושבעל פה, ובית מדרשו עודגרה עד : היום הזה בתונס יע"א

כזאת וכזאת היה גם לרעהו הרב הגדול רי אהרן פרץ זיע"א ויסע לדררכו ויכא ער פה אי גרבה יעא וימצא את אנשיה גם

Ils se jetèrent alors à son cou en pleurant de joie et lui dirent: "Loué soit D. qui a sauvé notre Maître de la mort et ne l'a pas livré à la proie des bêtes du désert!" Le Rabbin leur raconta les miracles que D. avait faits pour lui. Tous en furent émerveillés. Sa renommée se répandit dans toute la ville et on raconta ses prodiges dûs à son extrême sainteté capable de dompter la nature.

Lorsqu'il s'aperçut que les habitants de la ville ne pratiquaient pas la Torah et ne connaissaient pas ses voies, Rabbi Mas'oud El Fassi jugea préférable de s'installer à Tunis pour enseigner au peuple la Torah et le culte de D. béni soit-il, plutôt que de se rendre à Jérusalem. C'est ce qu'il fit: il propagea la Torah dans toute la ville et forma de nombreux disciples qui devinrent des érudis versés aussi bien dans la Loi Ecrite

Son compagnon, le Rabbin Aharon Perez agit similairement. Au cours du voyage, que la Loi Orale. il arriva a l'île de Djerba. Voyant que les Juifs ignoraient la Torah et ses voies, il décida de s'y installer pour la leur enseigner. Il composa de nombreux livres dont il nous reste des écrits intitulés "Bigdei Aharon". Le troisième Rabbin du groupe, Rabbi Chimon Lévi en fit de même. Il se rendit à la ville de Treblas pour y enseigner aux enfants d'Israël la Torah et ses commandements. Puissent leurs mérites nous servir de bouclier. Amen.

גאוכוהם נאם אבלאד, דלחין תרת אייאם מן אדי דכל לבלאדנה חכם מקובל ראכב עלא ציד הווא ואמשרת מתאעהו ותעאגבת פירה גמיע נאם א בלאד ענב כביר, ימכן יציר אלדי הווא ארב אדי תרכתוהו פי אצווה.

פאין הווא מקאמהו ? נשרת גמיע אקאפלה בקלב מחרוק ווראוהם מקאם ארב אמר' ודכר"ו לענדהו ומאחו עלא ענאקהו ובכאו בעצהם בכתרת פרחתהם ביה וסכרו אלה ביה עלא אדי כֿללצהו מן אפאם א ציורה אכאיינין פי אצוורה אמר׳ ופוק האדה זאר ארה ביה בפצרהו אעויז עליה וחצצר להו ציד לירכבהו ויוצצלהו בעגלה כתירה ללבלאד, וצאר ארב אמד' משהור כתיר . פֿי גמיע אבלאד וערפו כלהם קוותהו ועגאיבהו חין שאף ארב אמד' יהוד תונס אלדי לם כאנו עלמין פֿי אתורה ולא יערפֿו גמיע מא ילומהם פי אריאנה , כממם ענד עקלהו אלעזיז ארי אחסן להו ליסכן פי תונס ויעללמהם אתורה אליר מן ארי יטלע לירושלים ואכדא צאר וקררה צגאר אלבלאד אתורה ועללמהם תריק אלעיון וארין וכרגו לצוו עלא ידהו תלאמרה כתירין עאמין מליח ומשהורין, ובית אמדרש מתאעהו

מאזאת חתא לליום ומערופה פי תונם .

שבחי הצריקים

הם בלתי יודעים את התורה ואת דרכיה לא הכירו ויגמר אומר להתגורר בה ללמדם את התורה ויחבר שם ספריו ומהם נשאר פליטת קדש וקורא בשם בגדי אהרן, וכן עשה גם הרב השלישי הוא הרה"ג ר' שמעון לביא האשר בא לעיר מראבלם יע"א וילמר שם את בני יש' תורה ומצות, זכות כלם יעמוד לנו

למגן אמן: ב) מעשה בהרב הנז' ז"ל

מעשה בהרב הנ"ל, כי היתה בעיר הנ"ל בת תלמיד חכם א" ותלקח לאיש וימרת ביום חופתו רח"ל ותהי לאיש אחרוימת גם הוא ביום חפתו כראשון, ויצר לאביה ער מות ותשא האשה את נפשה למות ותאמר טוב מותי מחיי וישמע הרב הנ"ל בזאת האשה האומללה וארת כל אשר נגזר עליה, ויצו על א" מתלמיריו לקחתה לו לאשה ויען התלמיד ויאמר איו הלא ידעת אדוננו כי זה ב" התנים אשר מתו בחופתם עליה ? ויאמר לו הרב אך שמע בקולי ולך קחנה לך ומבטיהך אני כי בגללה יוסיפו לך שנורת חיים והיו ימיך מאה ועשרים שנה:

לב התלמיר שמח מאר על בשורת ה' והבטחתו

DEUXIEME HISTOIRE:

וכרכתו

Voici un autre prodige de ce même Rabbin, Rabbi Mas'oud El Fassi.

Dans la ville de Tunis, la fille d'un Talmid 'Hakham eut le malheur de perdre son époux le même jour de son mariage. Elle se remaria, mais son deuxième époux mourut lui aussi le jour de son mariage. Son père était tourmenté à mort. Elle aussi, plongée dans le désespoir, pleurait amèrement son destin et souhaitait mourir.

Notre Rabbin entendit parler de cette femme infortunée et de cette terrible sentence divine qui l'avait frappée. Il ordonna alors à l'un de ses disciples de la prendre pour épouse. L'élève exprima ses craintes à son Maître: "Cette femme a perdu ses deux maris le même jour de son mariage. Est-ce que je ne risque pas fort en me mariant avec elle? ". Le Rabbin lui répondit: "Ecoute-moi! Va, prends-la pour femme et je te promets que grâce à elle tu vivras plus longtemps encore et tu atteindras l'âge de cent ving ans."

A cette nouvelle, le coeur du disciple se réjouit. Fort de la promesse et de la bénédiction du Rabbin, il lui obéit et s'empressa d'épouser la veuve. Le jour du mariage, il rayonnait de joie et de bonheur. Il vécut dès lors en toute quiétude

לרטך צאר זאדה התא לצאחבהו מורנו הרב הגדול ר' אהרן פרץ זיע'א ותעדרא פי תריקהו עלה בלאד גרבה ושאף איהוד מתאעהא נאקצין יאסר פי אתורה וואפק חתא הווא באש יסכן פיהא ויעלכמהם אחסן להו מן אדי יטלע לירושלים, ואלף קלאש מן כתאבארת ומנהם פצל לנא בגדי אהרן ומשחת אהרן וכדאך עמל חתא צאחבהם אתאת הווא מורנו וכדאך עמל חתא צאחבהם אתאת הווא מורנו הרב הגדול ר' שמעון לביא ורכל ליבליאר הרב הגדול ר' שמעון לביא ורכל ליבליאר מראבלם ושאפהם קאצרין יאסר פי אלתורה ואמצות וסכן רומיא ועלל מהם, זכורת גמיע ארבנים אמר יוקף לנא פי כל ציקא אמן.

ב) פעשה בהרב הניל זיל

מעשה פי מורנו הרה"ג ר' מסעור אלפאסי אמר' זיע"א ארי כאנת ואחרה טפלה בנת ואחר תלמיר חכם ארי כל מן כאן יאכרהא ימורו יום אחופה מתאעהו אלה ינגינא אמן, וטריברו אטפלה אמר' הייא מעא אובוהא אמות אחסן מן חיאתהם, וסמע ארב אמר בציקרוהם אקוייר ואמר עלא ואחר מן אתלאמרה מתעהו באש יאכרהא, גאובהו אתלמיר אמר' וקאלהו לכם יכפאר יא מורנו ארי אטפלה אמר' דלחין זוג וברכתו ולא אחר לעשורת הדבר וימהרנדה לו לאשה ויצא ביוםחופתו לחיים טובים ולשלום שש ושמח ויוסף עוד אז להתחזק כלבכו בבשורת הרב ויאמין אמונת אומן על יתר הבטחתו כי עוד יחיה רבות בשנים כי ידע כי לא יפול דבר ארצה מכל דברו הטוב אשר דבר עליו:

לימים ירד באניה בלב ים לנסוע להסתחר ולשוב לעירו ויהי סעי גדול בים והאניה חשבה להשבר, נואש כל לב יושבי הספינה עוד לחיות על פני תבל ותקותם תמה נאבדה יזכור אז התלמיד ההוא את הבטחת הרב אשר הבטיחהו, ויפרוש כפיו א ה' ויאמר רבון העולמים גלוי וידוע ל־פני כסא כבודך מה שהבטיחני מוה'ר אחובך הוא הרב ר' מסעוד אפאסי זיע'א לחיות בארץ מאה ועשרים שנה עשה אתנו צדקה וחסד למען בנך ידידיך וקיים עשה אתנו צדקה וחסד למען בנך ידידיך וקיים לנו את הדבר אשד הבטיחני ותוציאנו מן המות לנו את הדבר אשד הבטיחני ולשלום:

מרם כלות תחנתו זאת, שמע צעקתו שוכן
ערכות, ויעמוד הים מזעפו ויחשו גרדיו
וישב אהים רוח צח וינחה את האניה קל מהרה
א מחוז הפצם ויהיו שניו אז בצאתו מן הים ליבשה
שמנים שנה ויחי עור תשלום השנים ארבעים

sûr et certain que la promesse d'une longue vie que son Maître lui avait faite se

Longtemps après, le disciple entreprit un voyage en bateau pour ses affaires. Sur le chemin de retour, une violente tempête éclata en pleine mer. Le bateau semblait être sur le point de couler. Tous le voyageurs étaient desespérés; ils croyaient leur dernière heure arrivée et avaient perdu tout espoir. C'est alors qu'il se souvint de la promesse que son maître lui avait faite. Il étendit ses mains vers le ciel et s'adressa à D. en ces termes: "Maître de l'univers, ton trône de gloire n'ignore point la promesse faite jadis par mon maître, ton bien aimé, Rabbi Ma'soud El Fassi, que son mérite nous protège, de vivre sur cette terre cent vingt ans. Sois bon et charitable envers ton fils chéri, maintiens sa promesse et sauve-nous de la mort afin que nous puissions vivre en paix pour te servir."

Avant même qu'il n'ait achevé sa supplication, le Maître des cieux exauça sa prière: la mer déchaînée s'apaisa et les vagues se calmèrent. D. fit allors souffler un vent bienfaisant qui conduisit le bateau rapidement à sa destination. Le disciple était alors agé de quatre-vingts ans et vécut encore quarante ans ainsi que le Rabbin le lui avait prédit dans sa bénédiction, que son mérite nous protège, Amen.

שבחי הצדיקים

חתנים אדי מאתו יום אחופה מתעהם עדיהא וביף ימכן נאכדהא ואנא כאיף כרתיר דלא יציר לי מתלהם בר מינן , קארהו ארב אנא צאמנך אדי חין תאכרהא יוידו לך עלא עמרך ותעיש מיא ועשרין סנה , ופרח אלתלמיד כתיר עלא האדאכשארה ואצמאנה אדי כרגת מן פם עלא האדאכשארה ואצמאנה אדי כרגת מן פם ארב , וחלן כראהא ותזווג עליהא וכרג יום אחופה מתאעהן צאחיאה ואכיר וואד אכרתר ליתחקק פי קרבהו צמאנת ארב ופרדו ערא כמאת אצמאנא אדי יכון עמרהו מיא ועשרין סנה .

בעד אייאם ספר אתלמיד אמד' עליא תריק אבחרפי וסט סקף וקאמת בוראסכה ונווה כבירה פי אבחר וכממת גמיע רככאב אסקף אדי בגיר שך מאשי יגרק ביהם האייסו כלהם חיארתה אכתר, פי האדאך אחין פתכר אתלמיד אלמד' צמאנת ארב ווקף עלא שאקיה וקא יא סייד אעולם מכשוף לקדאמך אדי צמנני חביבך אעויז מורנו ר' מסעוד אפאסי לנעיש מיא ועשרין סנה בהאדא תכללצנא בפצקף אכביר מן האד אציקה אקוייה בוגה אצדיק מורנו אלמד' ואפעאהו אחסאן יכונו מעאנה ויררקו ער־יניא ונכרגו מן אבחר ללחיאה וצעאפיה.

שבחי צדיקים

שנה כאשר דבר עליו הרב בקדשו זיעיא יי ג' מעשה בהרב הנז' ז'ל (ג

מעשה בהרב הניל, כי באחת הלירות הקיץ משנתו בחפוון רב ויקרא לבנו מוה"ר ר׳ שלמה זצו קל ויאמר לו קום חיש מהר אחרי ונלכה יחד לבית יולדת אשר אראך לקבל פני נשמת רבינו האר׳י זצוק'ל אשר באה הרייריה בנער היולד , וילכו שניהם יחדו ויבואו בירת יוכרת אחת המה הרכו על מפתוהבית ותרועת הגשים נשמעה בי ילד יולר לחיים טובים ולשרום ויעמוד הרב לפני אם הילד ווצו עליה לאמר דעי בתי כי נשמת בנך הלזה היא נשמה קדושרה ער מאד כי על כן שמרי נא את נפשו במאד מאד ונצרי את רוחו יותר מאישון עיניך כי צרוק וקדוש יחים הנער חיולד, ותאמר לו האשה לא נעלם מעוני כבו דלותי ועניותי בי אין כי במרה לכרכל את נפשי ואף כי להרבות הוצאות ויצו או הרב את גזבר העיר לתת לה מדי שברת בשבתו די מחסורה אשר יחסר לה ויקראו ארת שם חילד ישועה והוא מורינו ועטר הגאון המפורסם כמוה"ר ר' ישועה בסיס זצוק"ל אשר נודע בשערים שמו זכותו יעמד לנו אמן:

TROISIEME HISTOIRE:

Voici encore un prodige de Rav Mas'oud El Fassi.

Une nuit, il se réveilla soudainement et appela son fils Rabbi Chélomo. Il lui dit: "Lève-toi vite afin que nous nous rendions immédiatement à la maison d'une accouchée que je te montrerai. Nous allons accueillir l'âme de notre maître, le Ari, le saint Rabbi Yits'hak Ben Chélomo Louria qui est venue cette nuit au monde dans le corps d'un nouveau-né. Tous deux partirent et arrivèrent à une certaine maison.

Dès qu'ils en franchirent le seuil, ils entendirent les cris de joie des femmes annonçant la naissance d'un garçon sain et sauf. Le Rabbin rentra voir la mère et lui dit: "Sache ma fille que l'âme de ton fils est très sainte. C'est pourquoi tu dois en prendre grand soin et veiller sur sa vie qui est plus précieuse que la prunelle de tes yeux, car cet enfant sera un juste et un saint.

La femme lui répondit: "Votre honneur, vous n'ignorez pas ma pauvreté et mon indigence. Je n'ai même pas de quoi assurer ma subsistance, comment pourrais-je

קבל לא יכממל אתלמיד אמד' צלאתההו האדי סמע אלה סבחאנהו עיטרתהו ואפרח אבחר מן אהינה מתאעהו אקוייה וסכרת, ואמר אלה ב'ה עלא ריח וארי וסאק אסקף חלן ווצלו עלא כיר לבלאד מקצדהם וכיאן עמרהו פי האדאך אוקת תמאנין סנה וזאר עאש בערהי רבעין סנה אוכרין כמאת אמייא ועשרין יאלדי צמנהו ארב זיע'א.

ג) מעשה פי הרב אמד' ז'ל

מעשה פֿי ארב אמד', אלדי פֿי ואחדה מן איאי אסתפאק מן רקאדהו בשרעה קוייה ונאדה עלא ולדהו מורנו ר' שלמה זצוק'ל וקא לדהו קום פיסע דלחין נמשיו בעצנא באש נעארצו נשמת רביגו האר"י זצוק'ל אדי מאשיה תגי אלילה פי ואחד ולד, ומשאו בעצהם ענד אואדה אבו אולד אדי קא עליה ארב אמר' אלדי אנשמר מתאעהו הייא נשמת הרב האר"י וחד וצולהם לעתבת אבית סתאד אולד אמד' ווקף ארב אמד' קבאת אמהו וקא להא תערפי יא בנתי אלדי אלנשמה קרושה אלנשמה ארי פֿי ולדף האדה הייא נשמה קרושה ועייזה יאסר בהאדא תכוני תרדרי באף עלידה יאסר יאסר, תם גאובתחו אמרה אמר' וקארת וקארת

שבחי הצריקים מעשה רבי ישועה בסיס ז"ל

ד) מעשה נורא שהיה בעיר הבירה רתונס יע'א בימי הרה"ג המפורסם המקובל האחי ר'מ ור'מ כמוחר'ר ר' ישועה בסים זצוק"ל וויע'א כי בעיר הנו' נוהגים לעשות סוכותיהם בימי החג מעצי הרס אשר יקנו מאת הגוים אשר סכיכותיהם המביאים בערכ החג אומות הרס לרוב ומחיר האומה היה לכלי היותר ארבערה גרוש נחשת , ויהי באחת השנים נועצו כל הגוים לב יחדיו לפני החג להעלורת במחיר האומות על אחת שבע כי כטח האמינו כי בל־ יסוגו אחור היהודים מלקנות ההדם בכל מרחיר אשר יושת עליהם כי מצות ה' כל יעזובו נצח ובל יפירו לעד התורה והמצוח חלילה לבלתי עשות להם סוכה, ויאותו כל דהגוים על זארת ויכרתו ברית כלם לבלתי מכור את אלומת ההדם רק בעד חמשה ועשרים גרוש ויעמדו יחדיו : בברית

אחינן היהודים השכימו לקום ערב החג בבקר בבקר לקנות אלומות ההדם ולתקן סוכותיהם בעוד היום גדול כתפצם ורצונם ואחר יפנו ש שאר צרכי החג והוצאותיו, ובצאתם לפוק

assumer d'autres dépenses?" Le Rabbin ordonna alors au trésorier de la ville de donner à cette femme en chaque veille de Chabat de quoi subvenir à ses besoins.

L'enfant né fut appelé Yéchoua et devint le cèlèbre et éminent Sage Rabbi Yéchoua Bessis, que son mérite nous protège, Amen.

QUATRIEME HISTOIRE:

Prodige de Rabbi Yéchoua Bessis, de mémoire bénie.

Voici le récit extraordinaire d'un fait prodigieux qui se produisit à Tunis à l'époque du divin Kabbaliste, notre maître Rabbi Yéchoua Bessis, que la mémoire du juste soit bénie et que ses mérites nous protègent, Amen.

Dans cette ville, on avait l'habitude de construire la Souca pour la fête avec des branches de myrte achetées aux habitants non juifs de la ville. Ces derniers apportaient de grandes quantités de myrte la veille de la fête. Une gerbe coûtait au maximum quatre piastres de cuivre.

שכחי הצדיקים

להו לם ילפאך יא סידי ארכי אדי לם נכסב שיי
ולו באש נקוות נפסי וכיף נקדר עלא סאיר
אמצאריף אדי ילזמו לאסתחפאץ האד אלולד
פלחין וצצא ארב אמד' אלגזכר באש
יאעטיהא גמעייה מליחא אדי תכפיהא פי גמיע
מא ילץ להא מן מצאריף אלאזמין, וסממאו
נהאר אמילה אסם אולד אמר' ישועה הווא
מורנו אמשהור פי כל בר תוגם רכי ישוערה
בסיס זצ'ל זכותו יכון מעאנא דאים אמן.

שכחי הצריקים

ד) מעשה הרה"ג ר' ישועה בסים זיר

מעשה פי אייאם אגאון אסייד אמשהור רבי ישועה בסיס זצוק"ל אדי כאן אב כית דין בתונם וצואירהא פכאן עאדת אבלאד אלמד' יעמל"ו אסוכה מתעהם באעראף אריחאן אדי יוגד יאסר פי דיך אבלאד ויגיבו אגוים מנהו שבאף כבאר פי ערב סוכות וסום אשבכא כאן זוג פֿרנך או תלאתא ואעאם אדי יכון אריחאן קליל לם יעדדי סום אארבעה פֿרנף.

אגוים סכאן אבלאד אמד' תפקו בעצהם פי אחר מן אסנין דיזידו פי סום אריחאן ולם יביעו שבכת מן אסנין דיזידו פי סום אריחאן ולם יביעו שבכת אלריחאן אא בסום כמסה ועשרין פרנך לאין יערפו באחקיק ארי אריחאן מלזום יאסר לליהוד יערפו באחקיק ארי אריחאן

לשוק למקום אשר ימכרו בו בכל השנים אומות ההדם מצאוהו מלא וגדוש מפה אל פה בעצי ההדם כברכת ה', ויחשבו בלבם בלי כל ספק כי בשנה הזאת יוזל מחיר ההדם לפי רוב המצאו ויען אחר מאחינו לבעל האומה הא לך שתים גרוש בעד אומתך זאת , אף הוא ישיב אמריו לו , א תרמהכי עורתקחנה במחיר הנהוג בשנים החולפות כי בשנה זולאתשיגנה רק בעד חמשה ועשרים גרוש, הישראי כשמעו זאת מלא את פיהו שחוק ויאמר בלבו אין זאת רק לבעבור המעיטי את המחיר לתת לו שני גרוש בערה ובלי ס' כי ימכרנה לי בעד ג' או לכל היותר בעד ד' כמחיר היותר גבוה שבכל שנה ושנה ויען הישראי איו עוד הפעם לאמר אנכי הרואדה כי בשנה הזאת ההדם מצוי לרוב במאד מאד כי על כן אמרתי לתת לך שני גרוש בעדה גם כי אדע כי עוד שעות מעטים יחלופו ולא תמצא מי יקנה ממך במחיר זה או פחות ממנו ואך לרוב עסקי בל אוכל להתמהמה הנה וארצה עוד להוסיף לך גרוש אחר ותנה את אומתך לי בעד ג' גרוש , האף אין זאת ? :

הנכרי בעל האומה לא ענהו עוד, ויפן ישרא מעליו לנכרי אחר וידרוש מאתו, לתת

Une année, tous les vendeurs se mirent d'accord avant la fête pour augmenter de sept fois le prix des gerbes. Ils étaient certains que les Juifs l'achèteraient quelque soit le prix, car ils ne transgresseraient pas leur Loi en s'abstenant de construire les cabanes. Ils conclurent un pacte accepté par tous et s'engagèrent à ne pas vendre la gerbe de myrte à moins de ving-cinq piastres

La veille de Soucot, les Juifs se levèrent de très bon matin afin d'acheter les gerbes de myrte en premier lieu, pour s'occuper ensuite des autres achats et préparatifs de la fête. Ils se rendirent au marché. La profusion des branches de myrte était plus grande encore que les autres années. Ils pensèrent que le prix baisserait cette année en conséquence.

Le premier Juif qui arriva au marché s'adressa à un marchant de myrte: "Voici, dit-il, deux piastres pour cette gerbe." l'autre lui répondit: "Si tu penses que tu l'auras au même prix de l'année dernière, tu te trompes. Tu ne la payeras pas moins de vinq-cinq piastres." Le Juif se mit a rire et se dit en son for intérieur: Il parle ainsi parce que je ne lui ai proposé que deux piastres. Mon prix est en effet trop bas. Il me la vendra sans doute pour trois, tout au plus quatre piastres. C'est là le prix le plus élevé que nous ayions connu les années précédentes. Il dit alors au marchant:

שכחיהצריקים

ליעמרו ביה אסוכות מתאעהם ובכר סום לאו ישתריוהו ועמלו כלהם עצאבייה ואחדהפי דא איהוד אמדי יום ערב סוכות קאמו פי אצנא בכרי דישריו אריחאן מתל עאדתהם באש יעמק סוכה ויצאובוהא פי עקלהם ובעד יתלהאו בסא רואזם אמוער ואמצאריף ושאפו ארי אנוים כאעד חצצרת אריחאן פי אשוק ומוגוד אכתר מן כק אסנין, וכממת גמיע איהור אן פי האראך אלעאם ירכץ אריחאן יאסר עלא סום אעאדה, וחין מש זאחר מן איהור לישרי שבכת אריהאן עטא פ סומהא ריארין מתל סום אואטי מתאע אעארה באובהו אנוי מול אשבכה וקא רהו לם יכממן איהוד אדי מאזאו יאכדו מנגא אלריחאן בסום שעארא ולא ילחקהא חתא יהודי אא בסום . למסא ועשרין ריא

חין סמע דאך איהודי בממם ענר עקלרת אדי אגוי גיר יתפיסך ויתכללם פי חדית פאר וניר פי שאן אדי סאומהו סום ואטי תכללם האה אכראם, תם זאד להו פי אסום ועטאה פיהא תלאת ריאלאת וקאלהו איהודי אמד הל תשוף בעינך אדי אריחאן מוגור אכתר מן אעארא ובניר שך אדי שעה אוכרא לם תוגדו מן ישריהא מנכם חתא בריא אמא מן גאנב אדי אנא משנול

שבחי הצריקים:

לו את האומה בעד ג' גרוש ויענהו כי לא תושג רק בחמשה ועשרים ויבהל הישראי בשומעו כי שפה א' ודכרים אחדים לנכרי הזה כרעהו : הראשון

כראות הישראי כי גם הראשון גםאת כ' אטמו אוניהם מדבריו פנה לו עוד א ירער הנכרים הנמצאים לרוב וירא כי כלם שפה א' ודברים אחדים ויתאמת אצין כי כן הסכימו ביניהם יחד ויצר לו מאד על כללות אחינו ישרא וביותר על הדלים והאביוניםאשר אין ידם משגת כל מאומה ממחיר זה , וילך ויגד את הסכמתם זאת לכל ישרא יושבי תוגם יעיא ויחר לדהם מאד ויחתרו לשית עצות על זאתולא יכולובשום : אופן

אך זאת עצתם היתה להגיד את צרתם לרב האלהי המקובל הרה"ג המקובל האלהי כמוהר"ר רבי ישוערה בסים זיע"א אשר היה מפורסם למקובל אקי ובעל קבלה מעשית והוא : בלי תפונה יתקן הדבר

בל נכברי העדה וראשי הקהר יחד אספו וילכו אצל רב העיר ויגידו לו את כל הקורות אותם ואת סוד העמים ועצתם ויען להם הרב א תיראו עתה תראו איך ישובו על עקב בשתם

"Je vois que cette année le myrthe se trouve à profusion. C'est pour cette raison que je t'ai proposé deux piastres, de plus dans quelques heures tu ne trouveras plus d'acheteur, même à un prix moindre. Comme je ne peux m'attarder à cause des nombreuses occupations qui m'attendent, je veux bien ajouter encore une piastre. Donne-moi la gerbe pour trois piastres, d'accord?".

Le marchant ne le répondit même pas et se détourna de lui. Le Juif s'adressa à un autre vendeur et lui proposa trois piastres. Ce dernier lui répondit: "Tu ne l'auras pas à moins de ving-cinq piastres". Il s'adressa à nombreux d'autres vendeurs, mais tous tenaient le même langage. Il s'aperçut qu'il existait un lien de connivence entre eux. Il fut alors tourmenté en pensant à tous ses frères et en particulier aux indigents qui ne pourraient payer ce prix. Il fit part de cette complicité aux autres Juifs de la ville.

La nouvelle se répandit et irrita beaucoup les Juifs. Déconcertés, ils décidèrent de demander conseil au célèbre et saint Kabbaliste, Rabbi Yéchoua Bessis. Celui-ci possédait des pouvoirs mystiques qu'il savait mettre en pratique. Il trouverait sans aucun doute une solution à ce problème. Tous les notables de la communauté se rassemblèrent et se rendirent chez leur grand maître.

Rabbi Yéchoua Bessis leur dit: "N'ayez crainte. Vous allez les voir regretter

שכחי הצדיקים

כתיר עטיתך פי סומהא האד אקצר. ולם גאובהו

תם צוור וגהו איהודי אמד' ומשא לגירהו וגאובהו מתל אאוול, ותעאגב א יהודי כרתיר ולם ערף עלאש האד אגלא בכלהו פי אריחאן ופי אחא אדי הווא מוגוד כתיר אכתר מן מאיר אסנין, וצאר יויד להו פי אסום חתא אדי עדדיא טום אאכתר עאימתאע מאיר אסנין אלדי יכון אריחאן קליל יאסר, וכל מא כאן יויד להו פֿי אלסום והווא לגוי מאכת ולם ירצא יתכללם מעאהו.

פלחין תחקק ענד איהודי אנהם אנוים עאמלין
יד ואחדא פי דאך וכלחם עצאבייה ואחדא ופרד
אתפאק אדי לם יביע חד מנהם שבכתהו אלא
בסום אלמסא ועשרין ריא ותחייר איהודי חייאר
כתיר עלא גמיע אלואנגא אליהוד כיפאש או
בהאש מאשיין יעמלו אסוכה מתעהם ובאלצץ
כתר חיארהו עלא איהוד אפקרה ואקלא אדי
לם יקדרו עלא האד אלסום בחתא ונה ועררף
לגמיע אכאבר איהוד די תונם בהאד אתפקייה
אמשומה אדי תפקו פי בעצהם אלגוים ועארכו
ליקימו בעץ אראי וצכארה פי דאל ד ליבטטלו
אתפאקהם ולא לקאו חתא תנייה.

החטאים האה , ותכף ומיד יצא הרב בכבודו ובעצמו ויכך לשוק מקום ממכר ההדם וישאל לבעל האומה , כמה מחיר אלומה זאת ? ויענהו אחת אדבר כי מהירדו חמשה ועשרים גרוש ויאמר לו הרב הא לך מחירה כאשר דברת רק שא מהראת האומה א ביתי והעלה אותה לעליתי ויקח את המחיר מידי הרב וישא את האומה ויקך עם הרב להעלותה לו במקום אשר יאמר ובהגיע הנכרי להעלות את האומה לעלית הרב נשא הרב את עיניו לשמים והזכיר את השם להיורת הנכרי עולה עד לב השמים עם אומתו יחד לחיות לנס ולפלא לכל העמים הרואים אותו למען יכנעו יכירו וידעו את כח ה' ואת פועל אל אהי ישרא יביטו ולא יוסיפו סרה עוד ויחי לו כן ואך עלה עלה ותדרוך כף רגלו על מדרגת העליה וחנה הוא אז עולה באויר השמים מדרגה אחר מדרנה עדכי גבה ויעלה לרום במאד מאד וידמה ברוב גבהו כעוף קטן בצורת אדם מעופף ער־ פני רקיע השמים ויהי לפרא נורא ונשגב בעיני כל רואיו ולא ידעו מה הוא העוף הזה אשר כצלם ודמות אדם בעל קומה בלתי כנפים מעופף ועל שכמו נושא משא:

ויאמרן הרואים מה אנחנו מחשים ולא נגידה נימ

בעד

amèrement leur malveillant comportement." Aussitôt, le Rabbin en personne se rendit au marché. Il demanda à un marchant: "Combien coûte cette gerbe?" L'autre répondit: "vingt-cinq piastres, et son prix n'est pas à débattre." Le Rabbin lui dit: "Voici la somme que tu demandes, porte rapidement cette gerbe chez moi et monte-la à mon grenier." Le marchant encaissa l'argent, prit la gerbe et suivit le Rabbin. Arrivé chez lui, il commença a gravir les marches menant au grenier. Le Rabbin prononça alors un nom sacré qui aurait pour effet de soulever l'autre en l'air. Ainsi, ce prodige serait un exemple pour tout le peuple présent à ce spectacle. Ils reconnaîtraient la main divine en faveur d'Israël et cesseraient de le nuire.

Il en fut ainsi. Alors que le pied du marchant foulait la dernière marche menant au grenier, il fut soulevé très haut dans le ciel. Les observateurs n'en croyaient pas leurs yeux, à la vue de cet espèce de volatile à forme humaine qui portait une charge, s'élevant sans ailes dans les hauteurs. C'était un mystère incompréhensible. Ils se regardaient stupéfaits. La réaction de la foule fut de courir en informer le Bey. En toute hâte, ils arrivèrent au palais du souverain et s'écrièrent: "De grâce, de grâce, seigneur, sortez et regardez ce phénomène incroyable, une forme humaine qui vole dans le ciel. A-t-on jamais rien vu ou entendu de semblable?"

שבחי הצדיקים

בער אדי חארת גמיע איהוד ואכאברהם פי דאך תפקו ליכבברו בדאף אסייד אגאון אמשהור הווא ה' ישועה בסים זיע'א והווא יצבבר ראסהו פי דאך לאין שאפו אדי לם יקרר חד עלא האד ארד חרכה אא הווא אדי כאן משהור פי גמיע אבלאד אנהו קאדר עלא כל אמר צעיב מזקוות אקבלה מעשית אדי כאן יערף ויפעל.

פאגתמעו גמיע אכאבר איהוד וריאסהם ומשאו ענד אלרב אלמד ועררפוהו בכל מא כאן פי אבלאד, ונגר ארב כתיר פי דאך וחלן קאם באש יכרג לשוק ליעמל שגלהו באש יבטטל האד אשי וקא לגמיע איהוד לא יכון ענדכם חתא כוף או תכמאם פי דאלך תשופו האש נעמל פיהם בעון אלה ב׳ה.

תם כרג ארב הווא בידהו לישרי אריחאק ווקף עלא שבכת אריחאן ונסד למולאהא קדאש מומהא? פְּאֹנֹאבהו , כלמא ואחדא נקול רדף אנהו סומהא? פִּאנֹאבהו , כלמא ואחדא נקול רדף אנהו סומהא כמסא ועשרין ריא ולם יסתחק תחררכהא באקל מן האד אסום ולו פלס ואחד. סייב , כור פֿלוסף כמא טלבת , גאובהו ארב גיר חממלהא פיסע לצאר וטלע ביהא פֿוק אעלי ואנא נמשי מעאף ונוררי לף פאין ביתי ואעלי ארי תטלע להו .

בית המלך אבאי יר״ה לראות גם הוא כמונו את
הפלא המפליא הזה ומצאנו עון, וירוצו בחפזון
רב ויבואו א בית המלך פנימה ויגירו לו לאמר
צא נא אדוננו החוצה והבט נא השמימה וראה
צלם ודמות אדם בלתי כנפים מעופף על פני
רקיע השמים הנראה כדבר הזה או הנשמע כמוהו ?
ויפג לב חמלך כי לא האמין להם עד שקם
מכסאו ויצא החוצה וירא בעיניו את המראה
הגדול הזה וישתומם מאד, ויאמרו לו עבדיו
הגדול הזה וישתומם מאד, ויאמרו לו עבדיו
אין זה כי אם מעשה רב העיר של היהודים כי

בשערים נוראות עלילותיו:

חיש מהר שלח המלך להרב הג'ל מרכבוה
מפוארה עם שרים נכבדים לבוא עמהכם
במרכבה ויבואו השרים ויגידו להרב לאמר כה
אמר המלך א נא תמנע מחלוך אלדי ויקם הרב
תכף וילך עמהם על המרכבה וישקף המלדך
בעד החלון וירא והנה בא הרב ובטרם יקרב
הרב לבוא א המלך עמד המלך לקראתו בכבוד
הרב לבוא א המלך עמד המלך לקראתו בכבוד
גדול ויושיבהו לימינו על כסא נכבד ואחר דבר
איו לאט ויאמר לו יוא כבודו להודיעני מי הוא
זה וא האדם ממעופף וידא כעל כנפי
רוח לעלות מעלה מעלה עד לב השמים והמשא

n 1

Le roi quitta son trône, courut vers la fenêtre et aperçut de ses propres yeux l'étonnante vision. Il crut que son coeur allait cesser de battre tant cela lui parassait incroyable. Ses serviteurs lui dirent: "Ceci est certainement l'oeuvre du Rabbin des Juifs qui fait de tels miracles." En effet, ses prodigieux exploits étaient célèbres dans toute la ville. Aussitôt, le roi envoya d'importants ministres quérir ce Rabbin dans un somptueux carrosse.

Une fois arrivés, les ministres dirent au Rabbin: "Le roi vous demande de bien vouloir vous rendre chez lui." Le Rabbin se leva aussitôt et les accompagna dans le carrosse. Le roi vit de sa fenêtre le Rabbin arriver; il alla respectueusement à sa rencontre et le fit asseoir sur son trône à sa droite, ce qui était un signe de grand respect, puis il s'adressa à lui délicatement et lui demanda: "Est-ce que l'honorable Rabbin pourrait me dire qui est cet homme que l'on aperçoit volant dans le ciel et comment vous interprêtez ce phénomène.

A ces mots, le visage du Rabbin rayonna de joie et il lui répondit: "C'est évidemment un miracle surnaturel, car cet homme que vous voyez si haut perché m'avait vendu une gerbe de myrte qu'il devait apporter chez moi et déposer au grenier. Alors qu'il montait au grenier, il a été emporté vers le haut, la gerbe sur son

אנוי מוד אשבכה קבץ אכמסה ועשרין ריא מן יר ארב וחממל אשבכה ותם מאשי מעא ארדרב ריטללעהא פוק אעלי ארי יקול להו , וחין וצר־ ליטרע ביהא לרעלי רפע ארב עיניה ללסמא ודכר בעץ השם קרוש ארי מערוף ענדהו וטלב מן אלה ביה ליכון לגוי טאלע פי אהוא והווא מחממל בשבכתהו פוק מנהו ויכון פרגה ועגב ענד גמיע אמכאיק דאגר ישופו גמיע אמכרוקין קוות אלה ב"ה ומעזזתהו פי אאומה אלוחידה אאומה אמכתארה אאומה אישראיה אדי כד מא יטלבו מנהו יכון ויציר מתל אולד אלעזיז ופריד לאובות אדי יקצי להו אובוה כל מא יטלב מנהו . חלן ללא יחייר עליה

תם קבל אלה ב"ה צלאת ארב וצאר אלגוי אמר טאע פי אהוא טאיר מתל אטיר והאש מא כאן יעלא והווא יצנָאר התא אלדי צאר מתל שעצפור בצורת בנאדם ושככת אריחאן פוקחו וצאר ענב כביר ונריב ענד כר מן כאן ישופהו ולא ערפו האש יכון האד אטיר אמבדוע והאש מחממל פוקחו .

פאגתמעת גמיע נאם אכראר רתשוף האר ארענב אמוהם ומשאו גמיע אכאבר אלבלאד וכבברו לסידנא אבאי יר״ה ותעאגב אבאי כתיר

על שכמו הנהו ? פני הרב צהלו על זאת ויענהו גם בעיני יפלא איך היתה כזאת כי זה האיש המעופף קניתי ממנו אומת ההדם ואמרתי רדו לשאת אותה ולהעלותה לעליתי כנהוג ומאז עלה על מדרגות העליה עד לעת כזאת ורזנו עולה באויר מעלהמעלה ולא ידעתי מהחיה לו: המלך נתאמת אצלו אז כי מאת הרב הירורה זאת ויאמר א הרבינדעתי ידידי ידעתי בטח כי אתה סבות את כל זאת, ועתה א תירא חי נפשי רק א תכחר ממני להגיד לי מה זה ועל מה זה:

אז אמר הרב ל המלך, הלא האיש המעופף ירר עתרה ויבא לפני דהמלך ויגד לאדוני את כל אשר נעשה, עודם מדברים בזה וירד המעופף ויבוא לפני המלך ויגד לו את כל אשר קרחו כי מאז דרך על מדרגות העליה רוח א נשאתהו למעלה עד לב השמים ואין מירה מציר רק לעת כזאת אשר הורידתהו כיורר על שלבי הסולם ותנהלדהו הלאה עד בית המלך, גם הגיד אז לפני המלך את עצת העמים והסכמתם יחדיו לכרות ברית לבלתי מכור את אומות ההדם רק בעד כ"דה נרוש:

כשמענ

dos, s'élevant sans cesse dans le ciel."

"Mon ami, lui dit le roi, c'est un prodige dont je vois que vous êtez la cause, mais je vous en prie, donnez-moi des éclaircissements." Le Rabbin répondit alors au roi: "Cet homme volant va maintenant descendre et se présenter devant sa magesté pour lui raconter ce qui s'est passé." A peine prononçait-il ces mots que l'homme volant, tel un robot, descendit du ciel, se présenta devant le roi et lui relata tout ce qui était arrivé. Depuis qu'il avait foulé l'escalier du grenier, un souffle divin s'était emparé de lui et l'avait transporté dans le ciel. Ce même souffle l'avait à présent fait descendre sur terre, tel qu'on descend les marches d'une échelle, puis l'avait conduit au palais du roi. Il rapporta au roi l'accord conclu par tous les marchants pour forcer les Juifs à payer la gerbe de myrte à vingt-cinq piastres.

Le roi s'émerveilla de la sainteté du Rabbin et de son pouvoir de réaliser de tels miracles par esprit divin. D'autre part, il fut très indigné d'apprendre cette intrigue. Il ordonna de châtier les marchants et annonça dans toute la ville que le myrte serait vendu au prix normal. Il fit ramener le Rabbin avec tous les honneurs qui étaient dûs à cet homme de D.. Tous les Juifs se réjouirent de cette miraculeuse intervention de leur Rabbin et ils en louèrent l'Eternel.

עלא האד אכבר ורא תחקק ענדהו אא מא כרג הווא בירהו ושאף בעיניה האראך אלבנארנם שטאייר, וסתאענב כחיר פאגאוכוהו כודאמהו וקאורהו דא יכון דאך אא מן פער ארב אכביר מתע איהור לאין חווא משהור ומערוף אנרהו קאצר יפעל אפעט מענבין מתל האדו ואכרתר מנהם , דלחין יבעת סידנא עלא ארב אמר והווא יפאהמהו ויעררפהו סכת האד אטיר אגדיד ואעניכ פלחין בעת אבאי כררוסה מעא קייאד אכלאד ליכון ארב אמד יוצל ענד אבאי ומשאו ענד ארב וקאו להו יא סייד נעלמוך אן סידנא אבאי יחב עליך ובעת מעאנא לסיאדתך כררוסה עלא אש דערכב ותוצל להו פרחין, וערף אלרב על־אש בערת עליה אר־כאי וקאם חר"ן ורכב ומשא מעאהם, וחין קרב ריווצל ענד שבאי וקף להו סירנא שבאי בקדר כביר וחשטהו מעה גנבהו אלימין עלא כרסי מוהם ורגברהו

מעה גנכהו אלימין עלא כרסי מוהם ורגברהו ביאסאסה ליעררפהו כיף סבת אטיר אמר ארב ביינת אצחכה עלא וגהו אלטארהר פגאוב לסידנא אבאי וקא להו חתא אנא ענדי עגב כביר עלא האר אלבנאדם אטאייר וליא ערפת כיף מאר בלאשי אגנאח , לאין האד אבנאדם שרית מנהו סבכת ריחאן וקלת לרהו ודן

שבחי הצריקים

בשמוע המרך את כל הדברים האה התפרא
הפלא ופלא על מפעל הרב תנורא
ויבן כי רוח ה' בקרבו לעשות נפלאות, ועל כל
הנכרים חרה אפו בקצף גדול על עשותם כזאת
ויצו ליסרם ולהעביר קול בכל העיר כי מחיר
האומות יהיה כמאז וקדם וישלה את הרב בכבוד
גדול לביתו וישמחו כל היהודים על מפעל הרב
ויהללו את ה':

ה) מעשה בהרב הנז' ז'ל

כועשה נורא היה בימי הרב הקרוש הניל זיעיא

כי היה בעיר הנ"ל יוקר השערים במאר
מאד ובטרם תנוח התבואה על פני הארץ ישברו
אותה השוברים בזרוע גדול וביד חזקה ככל
אשר יושת מחירה מפי בעליה , ותלא כל העיר
ותצעק על היוקר הנורא והכבר מאד , אז נועצו
להגיד לה'הנז'את הצרה הזאת אולי יוכל לרפאת
את שברם בתפלה או באופן אחר כי הרבדה
את שברם בתפלה או באופן אחר כי הרבדה
פתחים למקום ,וכן היה , ויגידו לו את צרת לבם
וישכם הרב בבקר ויצא לשוק למקום מוכרי
התבואות ויעג עוגה גדולה במטהו על כל שוק
התבואות וישב הרב למקומו ומהיום ההוא
התבואות וישב הרב למקומו ומהיום ההוא

CINQUIEME HISTOIRE

Voici l'extraordinaire histoire qui arriva dans la ville de Tunis grâce à une autre intervention miraculeuse de ce même Rabbin, Rabbi Yéchoua Bessis, puissent ses mérites nous protéger, Amen.

Le prix du pain était devenu exorbitant car à peine le blé était déposé sur le marché pour être vendu, de puissants marchants s'en accaparaient par la force à n'importe quel prix, et ce ceréale devenait extrêmement rare et cher. Toute la ville était désemparée; tous se lamentaient de la disette et des prix démesurés. Aussi décidèrent-t-ils d'un commun accord, d'aller rapporter à leur Rabbin le malheur qui décidèrent-t-ils d'un commun accord, d'aller rapporter à leur Rabbin le malheur qui les frappait. Peut-être pourrait-il trouver une solution grâce à ses prières ou à toute autre intervention, car D. peut ouvrir bien des portes de salut.

Le Rabbin se leva très tôt le matin et se rendit au marché à l'emplacememt des vendeurs de grain; il traça un grand cercle de son bâton tout autour du marché au grain et retourna chez lui. A partir de ce jour, le grain redevint abondant sur le marché et les prix ne cessèrent de baisser.

Ses disciples lui demandèrent quel était le secret de ce cercle qu'il avait tracé et du renversement de la situation. Il leur explica: "Les Kabbalistes nous apprennent

שבחי הצריקים

ליוצצלהא לצאר ויטללעהא ללעלי מתאעי זמן הין ארי טלאע עלא דרוג אעלי לדלחין והווא באקי טאע ויטיר פי אהוא ולא ערפת פאין מאשי יהרב באשבכה מעא אפרום ארי דפעת להו

פצחך סירנא אכאי כתיר ופהם אן אלרב הווא אסבבה פי האד אטאייר וקא להרב בניר התא שך ארי סיאדתך הווא ארי כאן סבבה פי תטיירהו ודלהין נרנבך תפאהמני עלאש מן האנה והאש עמל התאיארי צאר להו הכרא, בחיאר ראם אבאי ארי לא יכון ענדך חתא כוף וצרר מן דאך.

פאגאובהו ארב, למארא סידנא אבאי ירגבני לנפאהמהו סבת אטאיר ? אטאיר בראתהו יהבט זידבל ענד סידנא ויעררפהו כל מא צאר הומאן מאואו יתכללמו פי האד אלכלאם וישופו אן מטאיר צאר יהבט פי אהוא מתל אהאבט עלא אטאיר צאר יהבט פי אהוא מתל אהאבט עלא דרוג אסללום התא ארי וצל לארץ ותם מאשי ודאכל קבאא ענד סידנא אבאי חתא ארי וצל לענדהו, פנשרהו אבאי, כיף סבתף והאש עמלת חתא ארי צאר לף האד אמועאקבה אעגיבה ? המ ברא יתכללם מעא אבאי והווא מרתל אמרהוש וקא להי האש נקול לסידנא אנא מאע בהאד אסבכה ללעלי מתע האד ארבי וקלא נפיק

היתה כל היום על פני השוק כחולימים וישאוהו תלמידיו לאמר נא יודיענו אדמו'ר מהכח בעוגה שעשית כי כלה הרעב מן הארץ, ויענם הלא תדען מ'ש המקובלים ז'ל כי בעת שיש חרון אף בעולם ב'מ אז יבואו הקלי והחיצונים בדמות בני אדם לשבור בתוך הבאיםוישליכו את השבר אשר הם שוברים במצולות ים להרעיב ולענות את בני האדם, כי על כן עגתי עוגה על כר סביבות שוק התבואה ע" כוונות ירועות אצלי למען אשר לא יוכלו הקלי והחיצונים לגשרת להלבור את העוגה ובכן נותרה התבואה לרוב על כל פני השוק וירד חשער יום יום לאשר ראיתם:

ו) מעשה בהרב הנז' ז'ק

מעשה בימי הרב הגו'ל ז'ל כי בא לפניו איש
יחודי צועק חמס מרעהו ויאמר כי יש
לו חזקה בבית אשר קנה רעהו מהזולת וכי זאת
לפנים היה כל שוכר בית בראשנה מאת רעהו
והחזיק בה גם שאחרי כן יצא מאותה הבית עור
לו חלק חזקתו בה מאת כל שוכר שיבא אחריו
וישכור את הבית ההיא, וחזקה זו היתה נקראת
בלשון ערבי שעל לקנדיל, ר'ל שהוא המתחיל

que lorsque la colère divine règne dans le monde, alors les esprits du mal et les puissances impures se cachent sous des formes humaines et viennent acheter du blé qu'ils jettent ensuite dans les profondeurs de la mer afin d'affammer et de torturer l'humanité. C'est pourquoi j'ai trâcé un cercle tout autour du marché aux grains, en me concentrant sur des concepts sacrés que je connais dans un but spécifique. De cette façon, les esprits du mal et les puissances impures ne peuvent pas traverser le cercle et avoir accès au marché. La récolte est ainsi restée dans le marché, offerte à tous et son prix diminue de jour en jour comme vous l'avez constaté."

SIXIEME HISTOIRE

Cette histoire se passa du temps de ce même Rabbin, Rav Yéchoua Bessis, de mémoire bénie. Un jour, un Juif se présenta devant lui et cria à l'injustice contre un autre homme argüant qu'il avait droit sur la maison que ce dernier avait achetée, car toute personne qui louait une maison et était le premier à s'y installer conservait un droit sur celle-ci, même après l'avoir quittée. Elle jouissait de ce droit de "Hazaka"vis à vis de tous les locataires qui lui succédaient. Ce droit s'appelait en Arabe chéoul el candil, ce qui signifie que la première personne à s'instller par Hazaka dans une maison et à y allumer une lumière avait un droit sur elle. Cet homme avait

שכחי הצריקים

בנפסי אא שאקיא צארו טאעין עלא אחוא מתל שטאעין עלא אררוג ולא צאר ענדי חתא חכמא או שלטה פי מפאצלי לנמנע נפסי מן אטלוע התא אדי טרת קריב לסמאה ובער צארו שאקייא יהבטו מתר מא טלעו וצארו מאשיין בגסתי חתא ארי וצלוחא לענד סידנא ולא בקירו נערף חסאב מעא סאקייא אנהם יטרעו בנסתי וגסתי מתר אמייתא ויהבטו ביהא וימשיו ביהא פאין זריד כאטרהם וגמיע אשלטה ואחכמה צארת ניר פי ריאסת שאקייא

אבאי חין סמע כראמהן צחך ותעאגב כתיר וקאלהו לאזם תעררפני האש עמלת להאד ארבי מן סאקאט, נאוכהו אנוי האש נקוד לסידנא תערף אדי תפקו גמיע באיעין אלריחאן ואנא מעאהם ארי דם נביעו אשבכא אא בסום כמסא ועשרין ריא ולם קדר חתא יהודי לישריהאבהאד אסום התא אריגא האד ארבי לישרי אריהאן מן ענדי וטרבת להו פי סומהא מתל מא תפקנא ופלחין דפעלי חקהא באתמאם ומשית מעארה רנטללעהא להו ללעלי וטאח גמיע האד אהם ָנִיר פֿי ראסי

פלחין חמק אבאי כתיר עלא מואין אריחאן

ראשון להדליק בה את הגר ולהחזיק בהו כי הוא היה השוכר ראשון והתחיל הוא להדליק בה את הנר , וישלח הרב לקרוא לרעהו לבא

למשפט אתו לראות מה מענה פיהו: **רעהו** הקונה היתה אמו מבשרת בבית המריך וכשומעו כי עמר בעל החזקה על חזקתו לפני הרב הנ"ל הלך לפני אמו ויספר לה את כל אשר קרהו ותלך אמו ותגדי למלך וישלח אז המלך סריסאחד להרב ויאמר לו כה אמר המלך אינני מכיר טענת החזקה ולא ידעתי הדלקרת הנר" וישב הרב וישרח לקרא לקונה ויבא לפניו ויאמר לו חייב אתה לתת לרעך ארת חלקו בחזקה שיש לו בבית אשר קנית, ויען הקונה ויאמר להרב, הלא שלח איך אדוני המלך לאמר כי לא ידע ורא יכיר בשענת הדלקת הנר , ויאמר לו הרב אדוניך לא יכיר הדלקת הנר , ואדוננו יכיר הדרקת הגר לך מהר תן לו חזקתו א תאחר וישב הקונה ויכך הוא ואמו ויעמרו לפני המלך ויספרו לו לאמר כי שב הרב עוד הפעם להכריחנו לתת את החזקה ונאמר לו הלא אדונינו אמר כי לא ירע הדלקה זאת וישיבנו לאמר אדוניך

: רא יכיר את ההדרקה, ואדוננו מכירה הכזלך כעם מאד מאד ויחר אפו ויתרגז בשומעו

וכטטאהם פי דאך ועמל בריח פי וצט תונם ארי été le premier locataire de la maison et l'avait éclairé en premier. Le Rabbin envoya quérir l'autre homme afin qu'il comparaisse devant lui en jugement en présence du plaignant et qu'il fasse connaître sa défense.

En entendant que le plaignant voulait faire valoir son droit auprès du Rabbin, le défendeur, acheteur de la maison, alla chez sa mère qui était cuisinière au palais royal et lui raconta son cas. La mère, à son tour, intervint auprès du roi en faveur de son fils. Le roi envoya alors au Rabbin un eunuque avec le message suivant: "Telles sont les paroles du roi: je ne reconnais ni ce droit ni la plainte qui en découle, puisque je n'ai jamais entendu parler de l'argument de l'allumage des premières

De nouveau le Rabbin envoya chercher l'acheteur. Celui-ci se présenta devant lui lumières. et il lui dit: "Tu dois donner à cet homme ce qui lui revient en fonction du droit qu'il possède sur la maison que tu as achetée." L'acheteur répondit au Rabbin: "Notre seigneur le roi ne vous a-t-il pas fait dire qu'il ne reconnaissait pas cette plainte concernant l'allumage des premières lumières?" Le Rabbin réplica: "Ton maître ne reconnait pas cette pratique mais notre maître la reconnait. Hâte-toi de lui donner ce qui lui revient."

L'acheteur retourna chez sa mère; tous deux allèrent raconter au roi que le Rabbin voulait les contraindre à payer au premier locataire de la maison ce qu'il réclamait. מא תמא כאן אעארא אסאכקה וסייע אלרכ לצארהו בגמיע אכבור וערפת גמיע נאס תונס קוות ארבופרחת גמיע איהור עלא האר אקירוש השם ארי עמל אלה סבחאנהו מעאהם

ה) מעשה פי הרב אמרי

מעשה פי אייאם אגאון אסייר אמר ארי פי אחר מן אסנין וקענרא כתירפי אנעמה וכל מא כאנו יגיבו קמח ושעיר פי וסט ארחכה הלן כאן יתכאע בניר חתא תעטיל וכאן יוקע עראך כתירבין אשאריין ארי כל חד מנהם יעארך באש יסבק ישרי הווא פי אאוול מן שאן ארי אתאי לם כאן יפצל להו מא ישרי ארה ביה ינגינה מן כל שר אמן.

פאגתמעו גמיע נאס אבראר ומשאו כלהכם לענד אסייד אמד' וקאולהו לם יכפא מן סידנא חוא אבלאר כיף צאר אדי גמיע אנאס חארת מן כתרת אנלא אקוי אדי וקע פי אקות וכל מא יגיבו מן קמח ושעיר חלן יתלאטפוהו אשאריין בעראך כתיר ואבלאד מאשיה תהלך ב'מ ולכם ערפנא כיף יציר, בהאדה נרגבו פצלך אלעויו לתשוף לרבלאד בעץ אתיקון ותפלף עלינא ואלה ב'ה יכון פי עונד אמן

שבחי הצדיקים

זארת, וישב המלך ויאמר אליהם הגירו

לי עוד הפעם מה היתה מענית, בסיס׳ לכם

כרשונו ממש א תוסיפו על דבריו, וישבעו רו

לאמר חי נפש אדוננו כי כן היה לשונו ומאמרו
אדונך לא יכיר את הדלקת הגר ואדוננו מכירה׳

ישב המלך ויבן את מענה הרב ויצהלו פניו

תחת כי מלאו חמה וכעס בראשונה, ויאמר להם
המלך, כן, כן הוא, בסיס חכם הוא מאר, בצדק
המלך כן, כן הוא, בסיס חכם הוא מאר, בצדק
כל אמרי פיו, אמת ואמונה כי אנכי אדוניך לא
הכרתי את ההדלקה, אכן אדוננו איש האלקים
הכרתי את ההדלקה, אכן אדוננו איש האלקים
מי על כן מהר תן לו את חזקתו כמשפט אשר

מעשה בהרב הנו' זיל (ז

מעשה בהרב הג'ל, כי בימי הראשונים טרם מלכות צרפת יר'ה היה גלות גדולד בעיר הבירה תונס יע'א וכל איש מישרא היה מוכה בחרפה ובוז מהנכרים על לא חמס בכפס וכל הנקרא בשם עברי בעוברו מולאחד הנכרים אז מכהו הנכרי מכה רבה על קדקדו מכת אכזרי בלתי חנינה וחמלה:

ועל כלם רבתה שנאת נכרי א' רע מעלרים

Lorsqu'ils lui avaient rapporté les paroles du roi disant qu'il ne reconnaissait pas ce droit, le Rabbin leur avait répondu: "Votre seigneur ne reconnait pas ce droit, mais le nôtre le reconnait". A ces paroles, le roi se mit en colère. Il leur demanda de répéter textuellememt la réponse du Rabbin, sans rien omettre ni ajouter à ses paroles. Ils jurèrent sur leur vie qu'il avait très exactement répondu en ces termes: "Votre maître ne reconnait pas le droit de l'allumage mais notre maître le reconnait."

Le roi réfléchit un instant puis il comprit la réponse du Rabbin et son visage qui avait tout d'abord exprimé la fureur, s'éclaira: "Certes, leur dit-il, Bessis est un grand sage. Toutes ses paroles ne sont que justice et vérité, car moi, votre maître, m'ai point reconnu le droit de l'allumage alors que l'homme de D., Moïse, notre Maître et celui de tous les prophètes, le reconnait. C'est pourquoi, vous devez sans tarder payer au locataire le droit qui leur revient selon le décrêt de notre Maître Moïse, comme vous l'a dit Bessis.

SEPTIEME HISTOIRE

Cette histoire s'est passée à l'époque du même Rav Yéchoua Bessis, avant l'avènement du protectorat français. Grand nombre de Juifs habitaient Tunis la capitale. Ils étaient alors humiliés et persécutés sans raison par les habitants non-

שכחי הצדיקים כ

אסייד אמד' בכתרת עלמהו אקויי פי חכמרת אקבלה מעשיית ערף צחיח סבת האד אלגלא אקבלה מעשיית ערף צחיח סבת האד אלגלא אמוכוף, וחננאהם אדי בעון אלהה גדוא יכון רכץ כתיר פי אקות ויוגד יאסר חתא אדי יפצלו פי וסט ארחבה וירגעו ביה, וחין צבח אצבאח בככר ארב אמד' ומשא לרחבת אנעמה ודוור דורא עלא גמיע דואירהא בעצאתהו ורגאע לצארהו, ומן דאך אנהאר צארת אקרחבה עאמרה אנהאר כאמל באלנעמא ורכצת יאסר וסבעת גמיע אנאם מן כיר אלה ב"ה ופצלת אנעמא פי וסט ארחבה חתא אדי רגעו ביהא מתל סניז אכיר

תם סתקצאוהו אתלאמדה מתאעהו וקאולהו נרגבוך יא מורינו תפאהמנא האש עמלת חתא אדי וגד גמיע האד אכיר, וגאובהם תכונו תערפו אדי חכמי הקבלה עליהם אלסלאם כתבו אלדי חין יכון גצב אלה ב"מ פי וסט אבלאד יכונו יגיו אקליפות ואחיצונים בצורת בנאדמייה ויכייריו מעא גמלת אכייאה מן אנעמה ויצבבוהא פי קרב אבחר אלה מעאפינה אמן, בהאדא אנא דוורת בעצאתי עלא ארחבה דורא בבען כוונות אלדי עררפני אלה ב"ה ומן תמא לם צארו ינגמו אכתר לידכרו אקליפות ואחיצונים לוסט ארחבה וגמיע צורר היהודים ראש פרתנים אכזר ואוה:
היה טבח בתוך חנותו בבית המטכחים מול דרך
בית תפלת היהודים, יום שבת קדש עבר הרב
הנ"ל בדרך ההוא ללכת לבית התפלרה
להתפלל שחרית, ויראהו הצורר ההוא מרחוק
וירבוף אחריו להכותו כדרכו הרע ויבט הרב
מאחריו וירא אותו ויתן, הרב עיניו בו
ובחנותו ויפן לדרכו ולא שת לבו עוד אליו
שור פר היה שחוט ומנותח לנתחיו בחנות
הנכרי הצורר ההוא וכרגע נהפך לדמות

הנכרי הצורר ההוא וכרגע נהפך לדמות אשה שחוטה ומנותחת כאשר הציץ הרב בעיניו עליו ובטרם ישיג הנכרי את ראש הרב לחכורתו קדמו פניו השיגורהו סריסי המדיך ויבהילוהו להביאו לבית המלך בכבלי ברזר ותהום כל העיר ויאספו אחריו מקטנם וער גדולם וצועקים מר על אכזריות לבו איך היתרה מצחו נחושה לשחוט אשה מבני אדם וינרתחרה למכור את בשרה ויוליבו את גוית האשה בידם

הכזרך נשא עיניו וישקף בער החלון והנה שאון העיר עולה השמימה והמון רב הומים כהמית ים וגליו וקול חיל גדול באים למשפט, מה נהיה בעיר -- שא המלך בתמהון למשפט, מה נהיה בעיר -- שא המלך בתמהון

Juifs. C'était un fait courant de se voir asséner impitoyablement un coup sur la tête par un non-Juif que l'on rencontrait en chemin. L'un d'eux en particulier était connu par sa haine extrême envers les Juifs. Ils les tourmentait semblable à un serpent venimeux. Boucher de son métier, il avait son magasin au milieu de l'abattoir face au chemin menant à la synagogue.

Un saint Chabat, notre Rabbin passait par là pour se rendre à l'office du matin. Cet homme malfaisant le vit de loin et le poursuivit en courant afin de le maltraiter de la même façon qu'il agissait envers les autres Juifs. Le Rabbin se retourna et le vit. Il fixa du regard son magasin, puis reprit son chemin sans plus lui prêter attention.

Le tumulte de la foule arrêta net le scélérat. En effet, un boeuf avait été égorgé et découpé en morceaux dans son magasin. Or le regard du Rabbin lui avait donné en un instant l'apparence d'une femmme egorgée et dépecée. Devant ce spectacle, les passants poussaient de hauts crits d'horreur. Deux eunuques du roi, de passage, se saisirent du mécréant boucher et se hâtèrent de le conduire au palais du roi. Tous les habitants de la ville, du plus petit au plus grand, excités, s'assemblèrent derrière lui décriant sa cruauté. Comment ce barbare avait-il eu l'audace d'égorger une femme pour la découper et vendre sa chair? Ils emportèrent le cadavre afin de le montrer au

אנעמה תפצל מן נקץ אכייאה ובהאדה מארחת ורכצת כתיר.

מעשה פי הרב אמרי

מעשה פי אייאם מורינו הרב למדכור זיע'א ארי פריקא ואחדא גא דענדהו יהודי סאכי בצאחבהו עלא אדי שרא צאר מן אניר וחווא ענדהו פיהא חזקה אדי כאן כאריהא הווא אאוולאני ולאיין סאבק כאן כל מן יכרי צאר אוולאני פי צאר גדידה וחכן פיהא יכון ענדהו פיהא חזקה ולו כרג מנהא וכראהא מולאהא ללניר לאום ידפע אלכארי אלתאני ללכארי אאוולאני מנאבחו פי אחזקה וכאנח תחתממא אחולאני מנאבחו פי אחזקה וכאנח תחתממא אחולאני מנאבחו פי אחזקה וכאנח תחתממא הווא אאוולאני וחכן פיהא ושאעלפיהא קנדילהון ובעת ארב עלא צאחבהו אשארי אמד' באש ישוף האש נואבהו פי אמטלב אמד'.

צאחבהו ענדהו אמו טבבאכה פי צאר שצולטאן, וחין סמע אדי מול אחזקה אמר וצצל סכאיתהו לקדאם מורנו ארב אמר' סבק ומשאח חכא לאמהו מא צאר ופי אחין משאת אמההו וכבברת לצולטאן ובעת אלצולטאן ספאייש להרב וקא להו האכדה קא סידנא אצולטאן לם

שבחי הצריקים

: לבכ בער האשנב

נפשות בני אדם נתנוביד האכזר פרוני הטבח להשמיר להרוג ולאבד ואף כי למכור את בשרם במשקר – ענו כל העם מקצרה ויראוהו את נויית האשה השחוטה אשר מצאו בתוך חנותו מנותחת לנתחיה לעיני כל עובר: קצף רב קצף המלך וחמתו בערה בו ויחרר ויתר לכו בראות שניו את גוית האשרה האומללה ההיא וירחף את סריסיו לאמר חושו מחר להסיר את ראשו מעליו ומה תחילון שר ? : אחרי עשותו הנבלה הזאת ועין כל תעידהו סריסי המלך הבחירוהו להובירו למקום הרצח ולא נתנוהו השב הרבר א המלך ויתחנן מאד ברב חמרמר וקול מר לפני הסריסים ויאמר מה אומר ומה אצטרק האהים מצא את עוני היום, בטח תאמינו כי רק שור פרטבחתי למכור ולא נגעה ידי חלילה לשחוט אשה ואיך ימלאני לבי לעשות זאת, ולא ידעתי מי המיר את השור ? באשה או מי החליף את הכהמה באדם ומי הוא המתגולר עלי ואי זה הוא המתגפל על

נפשי לספותה:
זקן אחד בן שמנים שנה היה בתוכם ויאמר
לטבח הנז' הגידה לי עתה מי ומי שונאיך
ומכקטי

Le roi se leva et regarda à travers sa fenêtre: le tumulte de la ville s'élevait jusqu'au ciel. Une grande foule orageuse, semblable à grande armée déchainée, venait réclamer justice. "Que se passe-t-il dans la ville?" cria le roi, consterné, à travers la fenêtre. La foule répondit en hurlant: "C'est un boucher de viande humaine. Il tue des personnes pour vendre leur chair. Voici le corps dépecé de cette femme qui était exposé dans son magasin à la vue de tous les passants." Le roi fut pris d'une grande fureur. La colère l'enflamma. Il se mit à trembler et son coeur se serra à la vue du cadavre de cette malheureuse femme. Aussitôt, il ordonna à ses eunuques: "Décapitez cet homme de suitel tous sont témoins qu'il a commis cette infamie.

Les eunuques du roi s'empressèrent de le conduire au lieu d'exécution sans lui permettre de dire quoi que ce soit pour se défendre. Il les supplia le coeur brisé: "Que vous dire? Comment me justifier? Croyez-moi, j'ai seulement abattu un boeuf pour le vendre. Je n'ai jamais porté la main sur une femme, à D. ne plaise, pour l'égorger. Comment aurais-je eu le coeur de commettre un tel crime? Je ne sais qui a transformé ce boeuf en femme, qui a remplacé une bête par un être humain. J'ignore qui en veut à ma vie et recherche ma perte?

Un vieil homme était parmi eux. Il demanda au boucher: "Quels sont tes ennemis et qui te veut du mal?" Le boucher répondit: "Tous les Juifs réunis me vouent une

שבחי הצדיקים

ומבקשי רעתך ? :

כל היהודים גם יחד נקם בלכם ואיבה נצרח להם תחת איבתי למו ושנאתי לזכר שמם כל הימים — ענהו הטבח, כי מי מהם העובר לדרכו דרך חנותי וילך לשלום בלי הכותי אותו מכת קדקד עזה או אז תתענג נפשי אף, בשרי ישכון לכטח, שני אחרוק וימם לבבי כי ער ישכון לכטח, שני אחרוק וימם לבבי כי ער כלותי חמתי בם, הלא גם המום הזה ל תופע עליו נהרה, עבר רב היהודים מול פני ולא נחתי ולא שלותי ולא שקמתי עד שקמתי להכותו ולא שלותי ולא שקטתי ועכרתי השמורה נצח אמנם קדקר ברוב שנאתי ועכרתי השמורה נצח אמנם אהה טרם השיגתהו ידי כתרוני סריםי המלך ויבא רונז נורא עלי פתע פתאם לעשות כי משפט

מות:

אכן גודע הדבד — ענחו הזקן, לך התרפס ורהב רב היהודים אשר יזמת להכותו בטח תאמין כי ידו עשתה זאת לשנות דמות השור בדמות אשה כי הוא מפליא לעשות יותר מאה אי סכל, גבל ובער, איך מלאך לבך לשלוח יד ברב גורא ואדיר כמוהו ? מי הקשה איו וישלם ? ברב גורא ואדיר כמוהו ? מי הקשה איו וישרים דברי הזקן, ויפיל החנתו לפני הסריםים ההולכים להסיר את ראשו, ויאמר גא אדוני, חכו גא לי

haine eternelle et un désir de vengeance en raison de l'hostilité et de la haine que je leur porte et que j'ai toujours ressentie envers eux dès que l'on mentionne leur nom. Lorsque que l'un d'entre eux passe devant mon magasin, je lui assène un coup violent sur le crânè. Alors mon coeur se réjouit, mon corps se rassérène, Tant que ma colère envers eux n'est pas consumée, mes dents grincent et mon coeur enrage. Aujourd'hui encore, jour funeste, le Rabbin des Juifs est passé devant moi et je n'ai eu de cesse que je ne me lève pour frapper son crâne de toute ma haine sans quoi je ne pouvais trouver calme et sérénité. Mais avant même que ma main ne l'atteigne, les eunuques du roi m'ont encerclé, j'ai été victime de la colère du peuple qui m'a fait condamner à mort."

"Dans ce cas tout est clair, répondit le vieillard, va te jeter respectueusement aux pieds du Rabbin des Juifs que tu voulais maltraiter. C'est certainement lui qui a donné au boeuf l'apparence d'une femme. Il peut faire des miracles encore plus extraordinaires que celui-ci. Tu es un insensé, un scélérat et un ignorant d'avoir osé porter la main sur un homme sain et vénérable. Celui qui agit mal envers lui est traité comme il le mérite."

Le boucher se rendit compte de son aveuglement, il comprit que le vieillard avait parfaitement raison. Entretemps, les eunuques étaient sur le point de l'exécuter,

שבחי הצריקים בו

נפתערף במטאב אחזקות ולא נעקל שעול אקנדיל
הרב סמע וסכת ורגע בעת עלא אשארי אמד'
וגא לענדהו וקא להו הרב מלזום עליף באש
תעטי לצאהבף מנאבהו פי אלחזקה, גאוברו
אשארי וקא להו, לם בעת לך סידנא אדי לכם
סתערף בשעול אקנדיל? רגע קא להו ארב סידף
לם יסתערף בשעול אקנדיל ? רגע קא להו ארב סידף
לם יסתערף בשעול אקנדיל במא סידנה יסתערף
בשעול אקנדיל, תמשי דלחין פיסע תעטיה

רגע שארי ומשא הווא ואמו לענד אצולטאן
וקאו להו אש נקולו לסידנא תכון תערף אדי ארב
רגע נצבנא באש נדפעו אחזקה, וקלת להו אדי
סידנא קא לם יסתערף בהאד אמטלב מתע שעול
אקנדיל, וגאובני וקאלי סידך לם יסתערף בשעול
אקנדיל אטא סידנא יסתערף.

לצולטאן חין סמע דאך חמק ורעש יאמר יאסר ותבדדל וגהו בכתרת אגצב ואנאר אלדי שאעלה פי גסהו עלא ארב, ורגע קא אצולטאן שאעלה פי גסהו עלא ארב, ורגע קא אצולטאן לשארי אלמד' עווד חכילי האש גאובך בסים באנטק אדי כרג מן פמהו לא תזיד ולא תנקקץ מנהו חרף, גאובהו אשארי וקא להו, בדיארת ראס סידנא אצולטאן ארי האכדא כאן מנטק לסאנהו וקואהו, סידף לם יסתערף בשעוד אקנדיל אמא סידנא יסתערף ביהא.

תם רגע אצולטאן וצחך וצאר קלבהו שרהאן ופרחאן עוץ אדי כאן מעממר באחמק וקארד אצולטאן חקיק חקיק, ותאבת כלאם בסיס, בסיס צארק פֿי כלאמהו ואחק מעאה, עקלייתהו נציפה וגואבהו מצואב, צחיח אדי אנא סידף לם נעקל ולא נסתערף בשעול אקנדיל אמא סידנא כלים אללבי סייר ארלרה הווא סאידנא מוסא אלאנבי סייר גמיע אלאנביא יסתערף בשעול אלקנדיל בהארא בחרון תמשי תרפע להו מנאבהו פֿי אחזקה כמא הכם בסים.

מעשה פי הרב למד

מעשה פי ארב אמד', אדי פי אסנין אסאבקין קבל מא דכלת תונס תחת חכומת פראנצה כאן גלות קוי עלא איהוד סכאן תונס מן אגויס אלדי כאנו יצרבוהם ויבכצוהם וחין יתערדא יהודי קבאת גוי לאזם אגוי יצרבו עלא ראסהו סתאככה ויקול להו לאזמך תקבל םתאככרת אובוך וגדרך מענאה ארי האדי חאגה כארגרה מן אייאם אובוך וגדרך ארי אנתו תחת חכמנא מתל וצפאננה ואוחנא מתשללטין עליכם כמיא יריד קלבנא.

מן גמלתהם כאן פי תונם ואחד סואר גוי

שבחי הצריקים

עוד רגעים אחדים ושובו נא עמי לבית רב
היהודים לבקש על נפשי ממנו אולי יחנני ויסיר
מעלי את המות הזה וישוב השור לכשהיה ולא
אוסיף עוד ל־הכות את כל חי כאשר עשיתי:
וישובן הסריסים עם הטבח לפני המלך ויגידו
לו את בלברי הזהי הולך וויגידו

לו את כלדברי הזקן הג'ל נייטב הדבר בעיניו לבלתי המיתהו טרם עמדו לבקש מחילה מהרב אולי כן הוא שהרב הפך את השור לאשה והרב זיע'א ידע נאמנה כי בא'ם הם איו לבקש מחילה מאתו ויצו את נערו לאמר עמוד על פתח הבית ותען לאשר יקרא עלי כי עתה סער וישן לנוח ולא אוכל לקרוא לו להקיצו אך שובו איו שנית אחר ב' שעות כי אז יעור הרב משנתו: בבוא הסריסים עם הטבח והזקן לבית הרב לבמש מחילה מצאו את נשרו שומד של

לבקש מחילה מצאו את נערו עומד על
הפתח ויענם כאשר צְוֹה , והוכרחו לחכות עד
הקיצו לפני פתח הבית כעבדים , ואחר עבור כ'
שעות בא השבח לפני הרב ויפול לפני רגליו
ויבף ויתחנן להעביר את אשמתו אשר אשם לו
ויבף ויתחנן להעביר את אשמתו אשר אשם לו
ולמחול על פשעו וזרונו וישוב השור כשהיה
ויאמר לו הרב לא אמחול עד כי תקדיש ארת
ויאמר לו הרב לא אמחול עד כי תקדיש ארת
החנות קרש לבירת תפלת היהודים וינתן דרת
המלך כי לאיוסיפו עוד הנכרים בני עולה להכות

lorsqu'il les supplia ainsi: "De grâce, mes seigneurs, attendez, je vous en prie encore quelques instants et accompagnez-moi à la maison du Rabbin des Juifs afin que je lui demande grâce. Peut-être aura-t-il pitié de moi et sauvera-t-il ma vie en redonnant au boeuf son apparence première. Plus jamais je ne lèverai la main sur un Juif comme je l'ai fait jusqu'à présent."

Les eunuques revinrent alors avec le boucher auprès du roi et lui rapportèrent toutes les paroles du vieillard. Il plut au roi de ne pas faire exécuter le condamné avant qu'il n'aille demander pardon au Rabbin. Peut-être était-ce bien lui qui avait transformé le boeuf en femme.

Or le Rabbin avait prévu cette démarche. Il ordonna à son serviteur de se tenir sur le seuil de la maison et de répondre à quiconque viendrait le voir: "le Rabbin a pris son repas et à présent il se repose. Revenez le voir dans deux heures, d'ici là, il se sera réveillé". Lorsque les eunuques arrivèrent chez le Rabbin accompagnés du boucher et du vieillard, ils trouvèrent le serviteur debout sur le seuil de la maison. Celui-ci leur répondit ce que le Rabbin lui avait ordonné de dire; ils furent obligés d'attendre sur le seuil comme des esclaves.

Lorsque deux heures furent écoulées, le boucher se présenta devant le Rabbin et se jetta à ses pieds en pleurant. Il le supplia de pardonner sa malveillance et son

ארי לם כאן יקדר יחמל יסמע כלמת אסם יהודי בכתרת אצרירות מתאעהו ואבגץ ארי פי קלבהו עלא איהוד וכאנת האנותהו עלא תניית צלאת איהוד וכל יהודי ארי כאן יתעדרא קבאתהו באש ימשי יצללי יגרי פי גררתהו ויעטיה סתאכבה עלא ראסהו חתא ארי צארת גמיע ארד יהוד

תתערדא מן טריק אכר בעידא לצלא:

שרב אמד זיע'א אחר נהאר יום שבת תערדא
פי אתריק ארי קבאת אסוזאר אמד' באש
ימשי יצללי שחרית, וחין שאפחו אלגוי אמד' מן
בעיד כרג מן אחאנות מתאעהו וגרא פי גררתהו
באש יעטיה סתאככה מתל עאדתהו אלמשומה
עליה, תם סתחם ארב באנסאן כאלט וראה
ותלפפת להו וכזר פיה בעינהו וכזר זארא פי
אחאנות מתאעהו ורגע כרא תריקהו ולא רזט
קלבהו עליה כתר.

פי וסט חאנותהו אמד כאן ענדהו תור מדכוח ומסלוך מעללק, וחין כזר ארב פי אחאנות חלן נקלב אתור וצאר שביהת מראמסלוכה ומעללקה וכל מןיתערדא עלא פס אחאנות יוקף ויתעאגב חחא אדי סתכברת נמיע נאס אבלאד בדארדך וגראו אסבאיים וכלטו עלא אסוואר אמד קבל לא ילחק עלא ארב באש יצרבהו וחלן רמאו [ה] את היהודים ויבא הרב א המלך ויגד לו את כל שנאת הנכרים ליהודים וכפרט אכזריות הטבח הזה ויתמה המלך מאד על רשעתם ורוע מעלליהם ויגזר אומר ככל אשר חרץ ושפט הרב לתקדיש את הנות הטבח ליהודים לבית תפלחם ויצו ויעבירו קול בכל העיר לבלתי עשות כתועבות האה עוד וכל מכי היהודים יאשמו ורעה תבא איהם ותשקוט הארץ וישלמו, תודות ורב ברכות לא עליון גואם ברוך הוא:

ח) מעשה הרב רביחי טייבז כי

כועשה שהיה בימי הגביר המפואר רצ'ו ה"ר סי יעקב סלויריה ג'ע, אשר היה שוכן עמו בשכונתו מוחרה"ג ר' חי טייב זללה"ה, באחר הימים ראה הרב הנ"ל את אשת הגביר הנ"ל בוכח ומבכה במר נפש וישא אותה על מה זה ומה היה לה, ותגיר לו כי בן אין לה ואישה רוצה לקחת לו אשה אחרת לקיים מצות פו"ר והיא צר לה מזה ער מאד כי צרה קרובה, ויאמר איה הרב א תיראי כי הנני מבטיחך בעזרת הא כי כעת חיה לתקופת השנה את חובקת בן לחיים טובים ולשלום.

הבטחת הרכהלזו חזקה את לכ האשה הנז'

comportement criminel et de faire en sorte de l'innocenter. Le Rabbin lui dit: "Je ne te pardonnerai pas tant que tu ne transformes ton magasin en un lieu de prière pour les Juifs et que le roi ne promulgue une loi interdisant aux non-Juifs scélérats de maltraiter les Juifs.

Le Rabbin vint raconter au roi les persécutions dont les Juifs étaient l'objet et insista sur la cruauté particulière de ce boucher. Le roi proclama dans toute la ville l'interdiction de maltraiter les Juifs sous peine de châtiments très sévères. Il accepta l'exigence du Rabbin de transformer la boucherie en question en lieu de prière pour les Juifs. Ceux-ci rendirent grâce au D. suprême, leur sauveur.

HUITIEME HISTOIRE

Histoire sur Rabbi Haï Taieb, de mémoire bénie.

Dans le même quartier que notre maître, Rabbi Haï Taieb habitait le Seigneur Jacob Silvera, homme bon et charitable. Un jour le Rabbin remarqua que la femme du seigneur était triste et affligée et pleurait amèrement. Il lui demanda la raison de son affliction. Elle lui répondit que n'ayant pas donné de fils à son mari, celui-ci désirait prendre une autre épouse afin d'accomplir le commandement de procréation. Elle était d'autant plus malheureuse qu'elle sentait sa décision proche.

שכחי הצריקים

עלא איריה סלאסל חדיר ותמכנו ביה באש יוצלוה ענר אצולטאן ואגתמעת גמיע נאס תונס זראה עייאטה וראפעין פי ידרהם גסת אלמרא אמרבוחה ומסלוכה אדי וגדוהא מעללקה פי יסט חאנותהו

אצולטאן סמע ליצת אבלאה טאעא לסמאה ותצררף מן ארוסן מתעהו באש ישוף אש וקע וישוף פי לרק כתיה יגליו מתל מוגת אל בחר ימגתמעין כלהם לאללין לצולטאן.

האש וקע פי וסט אבראד עייט אצורטאן בחס מעגב מן ארוסן .

רואח אבנאדמייה צארו מסללמין פי ידפלאן אסוזאר באש ידכחהם ויסלכהם ויפצצל פיהם ויכיע לחמהם באמיזאן פי וסט האנותהו מרול אנמי ואבקרי באובת גמיע אכלק לצולטאן ופי אחין רפעו גסת אלמרא קראם אלצולטאן ורתער קלב אצולטאן מנהא ולא קדר יקשע ורתער קלב אצולטאן מנהא ולא קדר יקשע פיהא ופי אחין עגל עלא אסוזאר אמר בתטייר ראסהו ואמר עלא אספאיים באש יטיירו לדהו ראסהו ומא תמא עלאש ירגאו אכתר בער ארי גמיע אכלק סהוד עליה פי דאך.

תם שרעהו באש ירפעוחו למוצע אלקתרי ולא רגאו לחו באש ינאוב לצולטאן וצאר והניסה כל ראבון מנפשה ופניה לא היו לה עוד וכבוא בעלה א הבית בכתה ותתחנן לו לחכורת עוד שנה אחת לבלתי קחת לו אשה עליה אולי יחנן ה', ויעתר כה בעלה , וכן היה כי לתקופת השנה ממש המליטה זכר כרברי הרב הנ"ל ויהי בריל סעודת המילה קרא הגביר וקכץ כל שועי העיר ונכבריה ומכללם באו הרה"ג מוחר"י בסים זלח"ה ושד"ה מירושלים תובב"א מוהר"י סיזון. זלח"ה , ותאמר להם בעה"ב כי לא יעשו דבר עד אשר יבוא מוה"ר ר' חי טייב ז"ל הנז"ל וכל בני העיר כבר נתרפסם להם גודל מעלת הרב הניל ויודעים ומכירים יקר תפארת הכמתו בתורדי ומעשיו הנוראים אך השר"ר לא היה יודע מזה כל מאומה והיה יושב ומצפה מי הוא זה הרב אשר כלם מחכים עד בואו כי כל כך יקר ונכבד ומאד נעלה על כלם:

פתאום ראה השד"ר הנ"ר והנה איש בא
בנגדים בלויים ומנעלים מטולאים
ויעמדו כל הקרואים דקראתו ככבוד גדור
ויעמדו נצבים איש תחתיו במורא גדול להדר
ויעמדו נצבים איש תחתיו במורא גדול להדר
פניו עד שבא וישב לו אצל מוהר"י בסיס זיע"א
וירמוז מוהר"י בסיס הנז"ל להשד"ר לנטות מעט
ממקומו ולתת ריוח ומקום להרה"ג הלוה שבא

Le Rabbin la rassura: "N'aie crainte, je te promets qu'avec l'aide de D. dans un an en cette même saison tu étreindras un fils et vivras dans le bonheur et la sérénité. La promesse du Rabbin la réconforta et ôta toute tristesse de son coeur; son visage ne fut plus le même. Lorsque son mari rentra à la maison, elle le supplia en pleurant d'attendre encore une année avant de prendre une autre femme. D'ici là, D. l'exaucerait peut-être. Son mari accepta.

Il en fut ainsi. Un an plus tard, très exactement, elle mit au monde un garçon comme le Rabbin le lui avait annoncé. La veille du Bérit Mila, le seigneur avait rassemblé tous les riches et les notables de la ville. Parmi eux se trouvait notre maître Rabbi Yéchoua Bessis. Etait présent aussi un délégué de Jérusalem, le Rabbin Yéhouda Seigon.

La maîtresse de maison annonça qu'on ne commencerait pas avant l'arrivée de notre maître Rabbi Haï Taieb. Tous les habitants de la ville avaient déjá entendu parler des qualités et des mérites exceptionnels de ce Rabbin. Nul n'ignorait l'excellence peu commune de sa connaissance de la Torah ainsi que ses prodiges. Seul l'envoyé de Jérusalem ne le connaissait pas et il attendait l'arrivée de cet éminent Sage qui tenait tout le monde en expectative.

שכחי הצדיקים

יבכי בקדב מחרוק ויקול יא סיאדי וראסכם אעזיזה ארי דם דבחת כאן תור. כיף יעטיני קרבי באש נדבח מראה ונביע לחמהא ופי אחאל ארי נעללקהא קבאת פם אחאנות קבאת גמיע אכרק? יא סיאדי לם ערפת כיף האד אהם תצב עלא ראסי, או האשכון בדרר אתור בהאד אמראה. ואחד שאיב כאן עמרהו תמאנין סנאסמעהו יבכי ויעייט ויקוליפי האר אכלאם, פאגאובהו . ? תערפשי מן הווא ערוך או ענדכש כצימינף – גמרת גמיע יהוד תונם כלהם עריאני גאובהו אסזואר, אי הארא מנהם אדי לכו עטיתהו סתאככה חין תערדא קבאתי ? חתא פי האד אלנהאר אלמשום האדא, תעדדא אלרב מתעהם קבאתי וגרית פי גררתהו באש נעטיה סתאככה , ראכן כסארה לם לחקת מקצודי וקבל לא נלחק עליה לחקו עלייה ספאיים ורמאו עלא אירייא האדו אלסלאסל ולא ערפת בהאש אתבלית מן האד אתהמה אמברועה אלדי מא כאנת די פי בא

דלחין טרע אכלאם — גאובהו אשאיב, אמשי דלחין וטיח עלא סאקין ארבי אדי כממת באש תצרבהו ורגבהו כתיר באש יסאמחף ופי אלחין ירגע אתור כמא כאן ותכלץ מן אלמות, לאין ויתפלא השר"ר מאד איך היה זה האיש מאר : נכבר והוא לבוש מלבוש טלוא ונכזה כשבת מוחרי'ח טייב זיע'א ער השלחן תכף נשא בידו כום שכר וישת מעט ויט על צדו ויסמך על אחורי הספסר־ לנוח מעט מחברי השינה אשר גברו עליו ויתן את רגליו בצדי השלחן והמה מלוחלחים בכצה רפש וטיט ויחר אף השד"ר הנז' בראותו שאת ויחשוב לדחות ולהטות את רגלי הרב מעל צדי השלחן ויתפום תכף מוהר"י בסים את ידי הרב השד"ר וירמוז : רו פן יגע בו חלילה ויוסף השד"ר להתפלא אחרי רגעי מספר נעור הרב הנ"ל משנתו כי כן מנהגו הטוב שלא לישן רק דבר מועט כמו שהעידו עליו רבים, ויחל הרב אז ללמוד עם מוהר"י בסים באחת מסוגיות הש"ם בפלפול עצום ונורא וכל החכמים יושבים ומקשיבים לקול תורתם מענין לענין ומסוגיא לסוגיא ער אשר לא יכלו עוד יתר החכמים הנמצאים שם לסבול ולשאת ולהבין את הפלפול הנשגב ההוא, עמדו לא ענו עוד, ולא נשאר באותו לימוד כי אם ב' הרבנים הנז'ל זצוק'ל, וגם השד'ר ז'ר לא יכול לרמוד עמהם מעומק הענין ההוא : מי רב הוא

השר"ר

Tout à coup, l'envoyé de Jerusalem vit un homme arriver. Il portait des vêtements usés, des chaussures rapiécées. Tous les invités allèrent respectueusement à sa rencontre. Pleins d'egards pour lui. ils restèrent debout, manifestant ainsi la vénération qu'ils lui portaient, jusqu'à ce qu'il s'asseye à côté de Rabbi Yéchoua Bessis. Ce dernier suggéra à l'envoyé de Jerusalem de se pousser un peu afin de faire place au Rabbin qui venait d'arriver.

Le délégué de Jérusalem s'étonna beaucoup de voir cet homme misérablement vêtu être l'objet de tellement d'honneurs. A peine assis à table, Rabbi Haï Taieb leva un verre de liqueur et en but un peu. Il se tourna sur le côté et s'appuya sur la banc, un verre de liqueur et en but un peu. Il posa ses chussures sur le bord de la nappe car il sentait le sommeil le gagner. Il posa ses chussures sur le bord de la nappe qui couvrait table. Elles étaient couvertes de boue, de fange et de vase. Voyant celà, le délégué de Jérusalem fut très irrité. Il voulut repousser les pieds du Rabbin celà, le délégué de Jérusalem fut très irrité. Il devança et lui saisissant les de la nappe. Le Rabbin Bessis devina son geste, il le devança et lui saisissant les mains, il lui laissa entendre qu'il ne fallait pas le toucher. Le délégué de Jérusalem était de plus en plus surpris.

Quelques instants plus tard, le Rabbin se réveilla. Il avait en effet l'habitude louable de ne dormir que très peu la nuit et un bref repos compensait le manque de sommeil. Il se mit alors à étudier avec Rabbi Yéchoua Bessis un des chapitres

שבחי הצריקים כ

בגיר התא שך תכון תהמן אדי ארב הווא אלדי פעל האד אשי ובדדל צורת אתור במראה לאין הוא משהור כתיר אדי יקדר עלא עגאיב אכתר מן דאך [בכתרת עלמהו פי חכמת אלקבלה] וכיפאש יא קליל אםעד מאזלת לם תערף קוותהו התא ארי עטאך קלבך באש תמד ידדך פיה? האשכון קרבהו ועגא?

כלאם אשאיב' אמד' דכל פי קלב אלסוזאר ורגב אספאיים באש ירגאו להו ולם יקתלוהו חתא ימשי יטלב אסמאח מן ארב אלמד' ותרגע צורת אתור כמא כאנת ויכלץ מן אמות וירתוב עלא אפעאהו ארואנה ולא עאד יצרב חתא יהודי.

תם רגעו ביה לספאיים ורפעוהו ענד אצולטאן וחכאו להו מא טלב מנהם וגמיע כלאם לשאיב אדי צבבר עלא אסוזאר אלמד' וחסן כלאמהו ענד אצולטאן ללא יקתלוהו חתא יטלב לסמאה מן ארב ואירא רגעת צורת לתור יכלץ מן למות.

ארב ערף צחיח אדי מאשי יגי ענדהו אשנגאר באש יטלב מנהו אסמאח תם וצצא צאנעהו וקא באש יטלב מנהו אסמאח תי וציא עלייא תקול לחו אדי דלחין פטר ורקד ירתאח ולם נקדר נחייר דלחין פטר ורקד ירתאח ולמייקטו

השר"ר ז"ל בראותו אז גדולת החכמים ההם ואת יקר ערכם התפלא מאד ויתקנא ויצא לו החוצה ויפרוש כפיו אח" ויתפלל ויאמר רבון העולמים או תן לי דעת רחבה ומוח חזק כשני החכמים האה ללמוד עמהם או קח נא את נפשי ממני כי טוב מותי מחיי וישב ויבוא לפניהם ויאמר לו מוהר"ח טייב למה זה אתה מתחנן א ה'לתת לך חכמה ודעת ולא היגע להבין הלא מוחות כל בני האדם שוות הנה וכל רורפי מתורה ושוחריה כמטמונים או אז ימצאונה

ערוכה כשלחן מול פניהם:

חרדה גדולה לבשה אז את השדר ז'ל וישב
משתומם ויוסף עוד להתפלא הפלא ופלא
על עוצם קדושת הרב הנ'ל כי שרתה עליו
רוה'ק לדעת סתרי בני האדם, ויגרור אז מהרפש
והטים הרבוק מתחת למנעלי הרב הנ'ל וינשק
אותו וישמרהו למשמרת אצלו לתלותו על צוארו
כקמיע:

מעשה בהרב הנ"ל (ט

כועשה בהרב הנ"ל, כי היה איש א' נוהג שבכל ליל שבת קדש אחר חצות קורא לעשרה ת"ח לבוא לביתו ושם ילמדו ס' הזוהר

du Talmud. Tous deux entrèrent dans une admirable controverse. Tous les érudits présents les écoutaient déployer leurs connaissances d'un sujet à l'autre, jusqu'à ce qu'aucun d'eux ne puisse plus suivre ni comprendre ces fins et profonds raisonnements. Le délégué de Jérusalem se retira lui aussi de la discussion, tant le sujet était difficile. En voyant l'éminent savoir de ces Sages, il fut pris de jalousie. Il sortit de la pièce et implora D.: "Maître de l'Univers, dit-il, si tu ne m'accordes point un savoir aussi vaste et un esprit aussi vif que celui de ces érudits afin de pouvoir étudier avec eux, prends-moi mon âme, car plutôt mourir que vivre sans entendement."

Lorsqu'il revint auprès d'eux, notre maître Rabbi Haï Taieb lui demanda: "Pourquoi supplier D. de t'accorder sagesse et savoir sans que tu ne t'efforces de comprendre? Tous les esprits des hommes se valent. Tous ceux qui recherchent la Torah et en sont épris comme d'un trésor, la trouvent prête comme un table dressée devant eux."

Le délégué de Jérusalem éprouva une crainte révérentielle immense à son égard et il fut émerveillé de la sainteté extrême de ce Rabbin qu'habitait l'inspiration divine. Ainsi pouvait-il deviner les secrêts des hommes. Il recueillit un peu de boue et de fange collées sur les chaussures de ce Rabbin, les embrassa et les conserva afin de les suspendre à son cou comme une Ségoula.

עליה ונפייקהו בהארא תכון תרגע כער מאצי שאעתין בין יפיק ארב מן נומהו

חין גא אלסוזאר והווא מאזאל מכתתף ואספאיים וראה ורק עלא באב צאר ארב כרג להו לצאנע וקא להו מא וצאה אלרכ ובלנצב מנהם צארו ירגאו פם באב צארהו לבררא חתא מאצי שאעתנן ובער דכל אסוזאר וצאר יכום פי שאקין אלרב ויבכי וירנב פיה באש יסאמחהו וירד אתור כמא כאן בצורתהו.

גאובהו ארב וקא להו , ערפת דלהין יא רשע האש עמלת ז לם נסאמהף אבדא אא מא תצדרק אחאנות מתאעף אלדי קאער תפתקטע פיהא ותכון תרכל אחנות צדקה לצלאת איהור ובכלף האדא מאזלת נסכי לסידנא אלצולטאן ויציר חכם ועקובה כבירא פי כל מן אדי מאזא יצרב יהודי או יבלצהו

תם טלע ארב ענד אצולטאן וחכא להו גמיע בגץ אלגוים ואפעאלהם מעא אליהוד ובלצץ אסוואר אמד' ותעאגב אצולטאן כתיר עלא מא קאעד יציר פי אכלאד וואפק אצולטאן פי חכומת ארב עלא אסוואר אדי תדכל האנותהו צדקה לצלאת איהוד ועמל בריח פי ופט אבלאד אדי כל מנהו מאוא יצרב יהודי או יבלצהו יוקע להו

ער אור הכקר וכאשר הגיע זמנו ויומו של אותו האיש להפטר מן העולם קרא לבנו וצוהו כי יחזיק בכל כחו במנהג הזה וכן היה כי אחר מותו החזיק בנו במצוה הזאת ובגללה נתעשר עושר גרול, ויהי חיום יום עש"ק בימי הסתיו היה גשם רב ותהי כל הארץ רפש וטיט ויעכור מוהרי"ח טייב ז"ל הנז' בארץ לבוא א בית הגביר חנ"ל וביתו של הגביר היתה מוצעת כרים ובגדים נאים לכבור הת"ח הבאים לילה לביתו כנהוג וֹמָנעלי הרב הנ"ל היו מלאים רפש ומים ויבוא הרבי בית הגביר וידרוך במנעריו על המצעורת ההם וישא מהגביר לתת לו חצי זהוב א' ועיני הגביר רואות במעשה הרב כי לכלך כל המצעות וידום כי לא יוכל להכלימו חלילה לאמר מרוע ככה עשית וימהר הגביר ויתן א הרב חצי זהוב באשר שא ויצו לנערו להחליף מצעות אחרות: כעבור עוד חצי שעה שב הרב הנ"ר ויבוא א בית הגביר וידרוך עוד הפעם עד המצעות וילכלכם וישא עוד חצי זהוב אחר ויתן לו מהר ויחליף עוד הפעם מצעות אחרות, וכן חזר עוד פעם שלישית וידרוך הרב על המצעות וישא עוד חצי זהוב אחר , ולא יכול עוד הגביר להתאפק וימלא חמה וכעם על הרב ויאמר לו

NEUVIEME HISTOIRE

L'histoire suivante est également en rapport avec ce même Rabbin. Dans la même ville habitait un homme qui avait l'habitude chaque nuit de Chabat après minuit de convoquer dix Hakhamim chez lui pour étudier le livre du Zohar jusqu'au petit matin. Lorsqu'arriva sa dernière heure, il appela son fils et lui recommanda de veiller beaucoup à maintenir cette coutume. Il en fut ainsi; après la mort de son père, le fils continua à observer cette étude et, grâce à ce mérite, il s'enrichit énormément.

C'était un vendredi d'automne. Une forte pluie était tombée, la terre était couverte de boue et de fange. Notre maître Rabbi Haï Taieb voulait venir chez le seigneur en question et traversa un chemin boueux pour y arriver. Sa maison était toute recouverte de coussins et de belles couvertures en l'honneur des érudits qui devaient s'y réunir la nuit de Chabat comme d'habitude. Or les chaussures du Rabbin étaient pleines de boue et de fange. Lorsqu'il rentra dans la maison, le seigneur vit que le Rabbin salissait les couvertures, mais il n'osa lui faire aucune remarque pour ne pas l'humilier. Le Rabbin lui demande un demi florin qu'il s'empressa de lui donner et il ordonna à son serviteur de remplacer les couvertures.

שבחי הצדיקים

צרר ומועאהבה כבירא כן ענד אצולטאן ובעד סאמחהו ארב ורגעת צורת אתור כמא כאנרת ותהנגאת אבלאד ושכרו אלה ב"ה עלא פכאכהם מן בכץ וצרב ארשעים אמד' נטרבו השי'ת יקטע כל פאערין אשר ויבעת לנא מלך המשיח עלא ענל אמן .

ח) מעשה הרב רבי חי טייב זירי

מעשה פי אייאם סיניור יעקב סלוירה נ״ע לרי כאן סאכן גארהו לסייד לגאון מורינו רבי חי טייב זצ׳ל ופי ואחד מן לאיאם שאף לרב למדי זוגת לגביר למדי לדי הייא מחיירה יאסר ותבכי פי בכא כביר ונשרהא לרב לתעררפהו עלאש גמיע האד לחיאר לקויי וחכאת להו בציקרת קלבהא אדי ראגלאה מאשי יאלד עליאה מרא אוכרה פי שאן לדי לם גאב מנהא ולד.

ארב חין סמע בציקתהא סככפתהו כתיר
והננאהא ארי בעון ארה ב"ה מא ידור אעאם אא
מא יחן עליהא השי"ת ותגיב ולד ויעיישהו
ויחפצהו אלה מן כל דוני, ופרחת אמרא אמד
כתיר מן כלאם ארב וטאר מנאה כל הם וחיאר
תקול לחקת מקצודהא באתמאם לאין כאן
משאור ומערוף ארב אמד אדי כלאמהו ומערוף ארב אמד אדי כלאמהו ומערוף ארב אמד אדי כלאמהו

מהוע ככה עשית זה ג' פעמים ולמה לא שארת בראשונה לתת לך זהוב וחצי עד שלכלכת ג' מצעות ויתן לו עוד חצי זהוב אחר ויסתר הרב פניו מהגביר ויצא החוצה:

ליל שכת קדש בעלות הגכיר לנוח על משכבו והנה תרדמה נפלה עליו ויחלום והנה אכיו כועס עליו מאד ומוכיחו על־ פניו לאמר איך פלאך לבך להדאיב את נפש,הרב בכעסך ועתה בני דע לך כי אם אין אתה מבקש לך מחילדה מאת הרב בטרם תזרח השמשהנך מת חיש מהר

כ' כן יצא המשפט מכד של מעלה:

דעדה אחזתהו בחלומו ותקיצהו. והנה חלום
וישקף במורה השעות והנה הגיע אז
הצות לילה ויקרא לנערו לקרוא את האנשים
לבוא א הבית כמנהג ובמאד מאד צוהו לקרוא
להרב הג'ל בתוכם לבקש ממנו מחילה מהר עד
לא תזרח השמש כאשר ראהבחלומו וילך הנער
ויקרא לאנשים כאשר צוהו, ויבואו האנשים
ויקרא לאנשים כאשר צוהו, ויבואו האנשים
הביתה וירא הגביר כי אין אתם הרב ז'ל ויתקצף
על גערו מאד ויאמר לו הלא צויתיך מאד לקרוא
להרב ואיפה הוא ? ויענהו, כן קראתיו ראשון
ולא קם ערנה, ויאמר לו הגביר שוב מהר לקרוא
ייו שנית, וילך הנער ויפגשהו בדרך הולך אל

Une demi-heure plus tard, le Rabbin revint. Il entra dans la maison, marcha de nouveau sur les couvertures et demanda encore un demi-florin au seigneur. Ce dernier se retint et sans dire mot il lui donna l'argent demandé. Il dut faire changer encore une fois les couvertures salies.

Mais voilà que la même scène se reproduisit. Le Rabbin revint, rentra dans la maison en marchant sur les couvertures et demanda à nouveau un demi-florin. Le seigneur ne put plus se maîtriser; il s'emporta et dit au Rabbin: "Je ne vous comprends pas! Pourquoi ne m'avez-vous pas demandé un florin et demi en une seule fois, plutôt que de salir les couvertures à trois reprises." Ceci dit, il lui donna un autre demi-florin. Le Rabbin détourna son visage du seigneur et partit.

La nuit, le seigneur, dans son sommeil, rêva de son père. Celui-ci était en colère contre lui et le réprimanda d'avoir osé vexer le Rabbin en s'emportant contre lui. Il lui dit: "A présent, mon fils, sache que si tu ne lui demandes pas pardon avant le lever du jour, tu mourras bientôt par décision du tribunal céleste".

Un tremblement le saisit dans son rêve et le réveilla. Il regarda l'horloge et vit qu'il était alors minuit. Il appela son serviteur pour convoquer les habitués et il lui ordonna plus particulièrement d'aller quérir le Rabbin en question afin de lui demander pardon pour l'offense. Le serviteur exécuta l'ordre. Tous les invités

שבחי הצדיקים

קרר כביר וצארו ואקפין מן קראמהו בכוף כתיר חתא אדי וצל למוצעהו וקערקראם מוהר"י בסים זצ"ל , ופי אחין רמז מוהר"י בסים זצ"ל ללחכם אכולל- ליסתאבר שוייא ויכללי מקאם ואסע להאד ארב אדאבל וסתאעבב אכולל אמד כתיר פי דאד .

חין קעד ארב אמד פי מוצעהו גבר כאם עראקי ושרב שוייא מנהו ותכא עלא גנבהו וחט עראקי ושרב שוייא מנהו ותכא עלא גנבהו וחט ראסהו עלא ראס אבנך לירתאח שוייא מן קוות אנום אואקע עליה וחט שאקיה מעא גנב אשולחאן והומא כאנו מוססכין באטבעה ואטין וחין שאף אכולר האידה לם קדר ליחמל וכמם ענד באהו לידו שאקיה שוייא מן עלא גנב אשולחאן, וחין שאפהו מוהר"י בסים זיע"א ארי מאשי ידו שאקין ארב מנעהו מן דאך ורמז להו אדי לם ידנא פיה ח"ו וזאד אכולל תעאגב כתיר מן דאך.

בעד וקת קליל אסתפאק ארב מן נומהו לאין כאנת עאדתהו אעויזה ארי לם ירקד כאן שיי קליל ובדא ארב ליקרא מעא מוהר"י בסיס זצ"ל פי בעץ אחרכה קוייא מן חאראכאת אלתלמוד וגמיע אחכמים צארו עאטיין באלהם ועקלהם ליתצנטו וליפהמו האש אדי כאנו יקראו ארבנים אמד בעצהם וצארו יחרכו בעצהם מן חרכרה עתרה לך למשכנו אצל איש חסר בער כסף השכירות והסעורה והרבה פתחים למקום ברוך הוא לפתוח לנו מידו המלאה והרחבה לשלם את נשיינו בקרב ימים:

וייטבן דבריה בעיניו ותתן לו את התכשים וימשכנהו בער ההוצאה הנז' ויהי אך יצוא יצא האיש הנ"ל מאת פני המלוח וכספו בכפו ויפגשהו הרב מוהר"ח טייב ויאמר לו תנה לי את הכסף אשר בידך, ויבהל האיש ויקשה בעיניו מאד לתת לו את הכסף אך מהיוכל להשיב בעיניו מאד לתת לו את הכסף אך מהיוכל להשיב

להרב ומי השיב פניו ריקם וישלם ?:

תרב בראותו את האיש הנז' מחריש ומתמהמה
לתת לו את הכסף אמר אליו שנית מדה
אתה פוסח על שתי הסעפים מהר תנה די
ולמוץאת הכסף אשר שאתך, ויתן לו מהר את כד
אשר בידו, אך רבתה דאגתו וצרורת לכבו
הרחיבו ולא ידע מה לעשות במנהגו הטוב או
מה ישיב לאשתו דבר, וילך הלוך וסוער בלב

צר ונפשו מר לח מאד:
עוד לא הרחיק האיש הנ"ל ללכת ויפגעהו איש
נוצרי וישאחו , אתה פלוני הסרסור? כן
אנכי פלוני הסרסור אשר נורע בשערים מעשי
תהלה לא ענהו האיש הנז":

DIXIEME HISTOIRE

Cette histoire est aussi en rapport avec le Rav Haï Taieb. Un certain Juif avait l'habitude chaque année de rassembler dix 'Hakhamim pour lire chez lui le programme d'étude fixé pour la nuit de Chavouot, jusqu'au petit matin. Il leur donnait une retribution et leur préparait un repas selon ses moyens.

Une année, il s'appauvrit et n'eut pas de quoi faire les frais de l'étude. Il en fut très malheureux car il se voyait contraint d'abandonner cette louable coutune. Sa femme lui dit: "Pourquoi te soucier? Ne me reste-t-il pas encore un bijou en or? Va le mettre en gâge chez un homme charitable contre la somme nécessaire à la rétribution et au repas des érudits, et le Saint, béni soit-il a bien des portes qu'il peut ouvrir pour pourvoir à nos besoins de sa main pleine et généreuse afin que nous puissions payer notre dette prochainement.

Il accepta de bon gré l'idée de sa femme. Elle lui donna les bijou et il le mit en gâge pour les frais en question. Notre homme sortait de la maison du prêteur lorsqu'il rencontra le Rabbin, notre maître Rabbi Haï Taieb. Celui-ci lui dit: "Donne moi l'argent que tu as dans ta main". L'homme fut effrayé. Comment accéder à cette demande alors qu'il avait besoin de cet argent pour un but important précis et qu'il l'avait obtenu au prix d'un grand sacrifice. Mais, d'autre part, qui

לחרכה ומן כלאם לכלאם אכר חתא אלדי לכן קדרו אכתר פאיר אחכמים ליפהמו האש קאעדין יתכללמו בעצהם וחתא אחכם אכולל לם קדר לישד אכתר מעאהם מן כתדרת גרק אלענין יוסחאעגב כתיר.

חין שאף אכולר אמד' קוות ארב אמר' ומע להו גירא כבירא מן דאף וכרג לבדרה וטלב מן אלה ב'ה וקא יא סייר ארניא אעטיני עקר כביר מתל מוהרץ בסים ומוהריה טייב באש בקדר נקרא ונפהם מעאהם או לתענל עלייא באמות לאין מתי אחסן לי מן חיאתי ללא צכון מתל אזאיר בינהם, ובער רגע אכולר ודכר קראם ארבנים אמר', וקא ארב מוהרי'רו שייב זיע׳א ללכולל למארה תטלב אלה ליחן עליך באעקל ואנתי לם תשקא ותעדרב נפסף באש תפהם , אערף אדי אעקור כלהם כיף כיף וכל מן ישקא פי אתורה בגמיע נהדהו לאכד אן ילחקהא שכולר שמר׳ חין סמע האד אלכלאם רתעד בתיר וסתענב יאסר עלא קוות אקדושה מתע ארב ארי וצר חתא ערף אסראר אאנסאן,ופי אחין צאר יכרט מן אטכעה ואטין אדי פי צבבאט ארב ויבוס פֿיהא וחפצהא ענדהו ליעללקהא עליה מתל אחגאב .

אם כן איפה — השיב הנוצרי, עשה נא עמדי חסד ושוב עמי לתת לך סחורה אחת אשר זה כמה שנים דורש אין. לה מאתי ומלבד זארת את מקומה אנכי מבקש להניח בו סחורה אחרת אשר רבים ידרושון אותה יום יום עתה קחנרה נא בידך למוכרה ואני אתן לך שכר טוב בעמלך וילך עמו ויראהו את הסחורה ההיא ויאמר לו האיש, מי יקנה זאת מידי כי סחורה ישנה היא מאר, ויענהו הנוצרילך מכור במחיר אשר תמצא ויקח מעם בידו ממנה וילך למוכרה:

הוא עודנו הולך בדרך והנה לקראתו משרדת המלך, ויאמר לו אדוננו המלך שלחני איך לאמר לקחת לו סחורה פרונית והיא היא הסחורה אשר נתן איו הנוצרי למוכרה! ויען האיש ויאמר איו, ואיה ? הלא זה כמה שנים בקשוה רבים ולא מצאוה, השיבהו המשרת הלא זה דבר המלך איך ועליך לחפש אחריה בכל כחך, ויאמר איו עוד האיש לך אמור לאדוננו כי רחוק מאד להשינה בקרב ימים:

אחרי זאת שב האיש ויעבור מול פני הנוצרי הנז' פעם ושתים, וישאהו הנוצרי האם לא מצאת לסחורתי קונים ? אמצא אחר ימים רבים — ענהו האיש, ואם יש את נפשך למכור פימי

pouvait renvoyer impunément ce Rabbin les mains vides? Celui-ci, le voyant indécis et embarrassé, lui dit: "Pourquoi hésites-tu? Donne-moi vite l'argent que je t'ai demandé!" L'autre obéit et le lui donna.

Il s'en alla le coeur tourmenté et desespéré. Son désir de poursuivre sa réunion d'étude la nuit de Chavouot était tombé à l'eau! Et comment affronter maintenant sa femme? Alors qu'il était plongé dans son désarroi, un Chrétien vint à sa rencontre et lui demanda: "Etes-vous un tel le courtier?" "En effet, répondit-il, et je rends grâce à D. pour le bon nom que j'ai acquis dans mes relations d'affaires". "J'ai un service à vous demander, poursuivit le Chrétien. J'ai une marchandise que je n'arrive pas à vendre depuis plusieurs années et j'ai besoin de sa place pour entreposer une autre marchandise qui a une grande demande. Vous aurez une excellente commission de ma part". Il l'accompagna pour voir la marchandise en question.

Arrivé au dépot, l'homme lui dit: "Qui va acheter une marchandise aussi ancienne?". Le Chrétien lui répondit: "Faites de votre mieux et vendez-la au prix que vous pourrez". Il en prit un échantillon pour le proposer. En chemin, un serviteur du roi vint à sa rencontre et s'adressa à lui: "Notre seigneur le roi m'a envoyé à vous afin de vous demander de lui procurer telle marchandise". Or c'était justement la marchandise que le Chrétien voulait lui confier. L'homme lui répondit: "Je ferai de

שבחי הצריקים י

ט מעשה פי הרב אמרי

מעשה פי ארב אמר', אדי כאן ואחד יהודי עאדתהו פי כל שבת בעד סטר אליל יגממע עשדתה ופי כל שבת בעד סטר אליל יגממע עשרת חכמים לצארהו ויקראו אווהר חתא אדי יצבה אצבאה והין וצל יומהו באש ישד בגמיע גהדהו וחרץ פי ולדהו כתיר באש ישד בגמיע גהדהו פי האד אמנהג אעזיז ואכדא צאר ארי בעד מות אובוה צאר אולד שאדר פי דאף אמצוה ולאגץ דאר עשיר כביר.

אחר מן אאייאם יום אנמעה פי אייאם אסתא צבבת סתא כתירא פי תונם וצארת נמיע אבראר מוסכה מן אטבעה ואטין ותעררא מורנו מוהריף טייב אמר' פי וסט אטבעה באש ימשי ענד אעשיר אמר' והווא בערא פררש צארהו במצארב ונראבי עואז לדמת אחכמים אַרָּי מאשיין ינֵיין לצארהו פי לילת אשבת בער סטר אליל מתר לצארהו פי לילת אשבת בער סטר אליל מתר אעאדה ודכל ארב אמד' ועפץ עלא לפראשאת אמר' ותוססכו באטבעה וטלב מן אעשיר אמר באש יעטיה נפץ מחבוב, וחלן עטאה א עשיר מא טלב ואמר עלא צאנעהו ליבדרל פראשאת מא טלב ואמר עלא צאנעהו ליבדרל פראשאת אוכרין.

בער נצף סאָעה אוכרה רגע ארב דרכל לצאר

אותה אי ככנפיא"לזמן מה אקחנה מידך במחיר פלוני , וייטב הדבר בעיני הנוצרי וימכרנה איו במחיר ההוא , ויכתוב ויחתום בכנפיא" ויקח

את הסחורה מידו וילך מאתו בשלום:

כעבור איזה שעות שב איו שנית משרת המלך
ויאמר א האיש האם מצאת הסחורה
אשר המלך דורש? ויענהו , תהלה לא מצאתי
את חפץ המלך אדוננו וישא מהר ארת
הסחורה ההיא בענלה ויביאה אל בית המלך
ותיטב מאד בעיניו וישא משאות מאת פניו איו
ויצו לשלוח א בית האיש די מחסורו אשר יחסר
לו מכל הוצאות החג ושמלות לשפיו , מלבד
מחיר הסחורה אשר נתן איו כאשר בקש בערה
מחיר אשר לקחה מאת הנוצרי ויודה

מה מאד גדלה אז שמחת האיש וילך לשוב לביתו לשלום, ויפגשהו שנית מורנו דהרב מוהרו"ח טייב הנ"ל ויאמר איו , האם לא הרוחת כפלי כפלים מהכסף אשר נחת לי היום בבקר? לך עתה חוג חגיך ושלם לעליון נדריך , והאיש גבהל משמוע ויתפלא מאד איך ידע הרב מזרה ניתבונן ברוב מעלתו כי חכם עריף מנביא היה:

מעשה

mon mieux pour obtenir ce que notre souverain désire".

Il s'en retourna au Chrétien et lui dit: "Si vous me laissez la marchandise à crédit, à tel prix, je vous la prends". Cet arrangement convint au Chrétien et il la lui vendit à ce prix là. Notre homme signa une reconnaissance de dette, prit la marchandise sur une charette et l'apporta au palais du roi. Le roi en fut extrêmement heureux et la lui paya au double du prix d'achat. En outre, pour récompenser ses services, le roi lui envoya toutes sortes de denrées alimentaires pour les besoins de la fête et des habits pour ses enfants.

Notre homme remercia D. de sa bonté. Sa joie s'accrut d'autant plus qu'en regagnant sa demeure il rencontra une deuxième fois notre maître Rabbi Haï Taieb qui lui dit: "N'as-tu pas gagné deux fois l'argent que tu m'as donné ce matin même? Va maintenant célébrer la fête et rends grâce à D. en t'acquittant de ton Néder en son honneur". A ces mots, l'homme fut émerveillé de sentir l'inspiration divine que cet éminent Rabbin possédait, car il est bien dit "qu'un sage dépasse un prophète".

ONZIEME HISTOIRE

Histoire également en rapport avec le Rav Haï Taieb. Une fois il tomba malade et ne put se rendre à la maison d'étude pendant trois semaines environ. Notre maître לעשיר אמר׳ ועפֿץ עלא אלפֿראשאת ווססכֿהם זטלב ליזירלהו נפֿץ מחבוב אכֿר ועטאה אעשיר גפֿץ מחבוב אכֿר ועטאה אעשיר גפֿץ מחבוב אכֿר ולא אדי יססך אפראסאת מרתין, ווצא צאנעהו ליבדרל טריקא אוכֿרה פראשאת אוכֿרין, אצאנע בדדלהם ורגֿע דכֿר ארב טריקא תאלתא ווססכֿהם וטלב נפֿץ מחבוב נירהו.

אעשיר חין שאף האד אשיי כלהו לם קדר אכתר לירזן נפסהו וקאם בעיטא עלא אלרב וקאלהו, עלאש הארא יא סייד ארבי דלחין תלת כטראת ואנתי תוססך אלפראשאת, ולמארא לם טלבת פי אטריקה אאוולא באש נעטיף מחבוב ונפץ ולא ילזמך לתתעב אכתר ? ועטאה נפץ מחבוב אכר מתר מא שלב, ולאכן אלרב חין ממעהו חמק פי דאף רכא וגהו מנהו וכרג מן אארהו

פי לילת שבת חין טלע שעשיר פוק פרשהו כאש ירקר כראתהו עינהו וחלכם ושאף פי מנאמהו ארי אובוה ואקף עליה וינהי עליה כתיר ויקול להו האש האד אלעמלה אלדי עמלת וכיפאש יעטיך קלבך כאש תחייר ארב בעיאטך דלחין תערף יא אבני ארי חכמו עליך פי בית דין של מעלה ארי אידא לם תטלב אסמאת מנהו מעשה בהרב הנז'

(N'

מעשה בהרב הנ'ל, כי פעם אחת חלה ולא בא לבהמ'ד כמו שלשה שבועות זיאמר הרה"ג מוהר"ו בסיס זצוק'ל לתלמידיו הנה הרב מוהר"ו טייב הי'ו חולה וצריך להוצאות מרובות כי על כן נקבצה נא איש איש מה שנדבו לבו ונשלחם לו ע"י ב' תלמידים נכבדים בדרך כבוד ויעשו כן ויקבצו מכלם חמשים גרוש וישלחום ביד ב' תלמידים:

המה כאו להצר הרב וימצאוהו מתהלך חוץ לבית כי החל להתרפאת ויאמרו איש א רעהו הנה הרב תהלה לא החל להתרפאת ובכן די כי נתן לו רק חמשה ועשרים גרוש ויעשו כן ויבואו הביתה וישאו בשלומו ואחר אמרו לו קח נא ברכה מאת עבדיך או החמשה ועשרים גרוש המובאות לכבורו ובם יפרנם ארת עצמו עד (כי)שיבריא:

ויען הרב ויאמר איהם, האם היוצא חוצה מפסיד חמשה ועשרים גרוש? לא קבצתם חמשים גרוש ורק למען כי ראיתם אותי חוץ לביתי חסרתם חמשה ועשרים גרוש? ויתמהן האנשים מאד, ויפלו לפניו ארצה ויאמרו לו

le Rabbin Bessis dit à ses élèves: "Voici que le Rabbin notre maître Rabbi Haï Taieb est malade. Il a de nombreuses dépenses. Afin de l'aider à les couvrir, faisons une collecte et chacun contribuera selon ses moyens, puis nous lui remettrons de façon honorable la somme collectée". C'est ainsi qu'ils ramassèrent cinquante piastres, et deux disciples vinrent lui apporter l'argent.

Les disciples arrivèrent à la cour du Rabbin et le trouvèrent en train de se promener à l'extérieur de sa maison, car il était en voie de guérison. Ils se dirent entre eux: "Le Rabbin, grâce à D., est convalescent; aussi il suffit qu'on lui donne la moitié de la somme". Ils saluèrent le Rabbin, lui demandèrent de ses nouvelles et lui dirent ensuite: "Veuillez accepter de vos serviteurs ces vingt-cinq piastres que nous apportons en votre honneur".

Le Rabbin leur répondit: "Parce que quelqu'un sort de sa maison, il doit perdre vingt-cinq piastres! Vous avez bien ramassé cinquante piastres et seulement parce que vous m'avez vu dehors vous m'en enlevez vingt-cinq!"

Stupéfaits et confondus, les disciples se jetèrent à ses pieds, avouèrent leur faute et implorèrent son pardon. Le Rabbin ne leur en tint pas rigueur. Ils lui remirent le reste de l'argent et se retirèrent pleins d'une crainte révérentielle.

מאז לקת ככיר באש תשרק אשמם, ואצאנעלם פהם האש מענת כלאם ארב וקא לרב האש קא סידי ארבי לאין כלאמהו מגלוק כתיך ורכב פהמת האש מענתהו , נאובהו ארב ערפף יערף מענת האד אכלאם, וחכא אצאנע לערפהו כלאם ארב וסתנרב כתיר מן דאך ותחקק ענדהו באנחו ארב יערף סרארת אאנסאן מתל אנביא וטאה

בין שאקיה ורגבהו ליסאמח להו עלא מא תכלכם מעאה פי יום אנמעה וסאמחהו ארב.

שכחי הצדיקים

י) מעשה פי הרב למד׳

מעשה פי ארב אמר אדי כאן ואחד יהודי מסתאגס דאים פי כל עאם ליגממע עשרה תלמידי חכמים כאש יקראו פי צארהו ליכת שבועות אסדר התא לצבאה ויעטי להם אגרהם ויעמר להם סעורה כבירה, ופי אחר מן אסנין טאח ביה איקת ולם לחקת ידהו עלא דאך ותחייר כתיר עלא אדי לם קדר באש יעמל עארתהו נסאת לו זוגתהו לם תתחייר פוק דאך תעלם ארי מאזאת ענדי קטעה סאנה דהב תכון תרהנהא מאזאת ענדי קטעה סאנה דהב תכון תרהנהא נתעמר מתל עארתנא ואלה ביה ענדהו כיר כתיר באש יחן עלינא ונכלצוהא עלא קריב אמן.

תם כרא איהודי אמד קטעת אדהב אמדי ורהנהא ענד ואחד מן צאחבין א מאל ועטאה קצר פלום מא טלב וכרג מן ענדהו פרחאן ופי תריקהו לאקאה ארב אמד זיע'א וטלבהו באש יעטיה מא פי ידהו ,וחאר איהודי כתיר ולם ערף האש יגאובהו , לאין אידא יעטיה אפלום אדיפי ידהו כיף יעמל פי עאדתהו והאש יקול לגוזתהו ואידא לם יעטיה כיף יציר באש ירץ פי וגהו ויכלץ מן אמועאקכה , ומן הו אדי רץ פי וגרה ייכלץ עלא כיר?

חין שאפהו ארב אדי הווא מווקף ויכמם עגד באחו האש יגאוב, רגע וקא כהו טריקה האניה מא לך תכמם זפיסע אעטיני מא מכבתך, ועטא להו איהודי אמד סוביתו כל מא כאן פי ידרהו וצאר מחייר כתיך מן דאך וכתרו תכמימאתהו ורם ערף כיף יציר.

איהודי מאזא פי תכמאמהו, ועארצהו ואחד רומי מרכאנתי ונשדרהו הל אנתי אמממאר אפלאני? נעם, אנא אמממאר אלדי תנשד על"יה ואלדי יל ומד אנא חאצר לכרמתה.

תעמל מעאיה אמערוף — נאובהו אלרומי אמר , תוצל מעאיה לדלמכון מתאעי נעטיך בעץ אסלעא אדי דלחין קראש לם גא מן ישלכהא בעץ אסלעא אדי דלחין קראש לם גא מן ישלכהא אמנם כן הוא, ועתה סלח נא לעוננו וימחור־ להם, ויתנו לו את החמשה ועשרים הנותרים ויצאו מאתו לחיים ולשלום:

תושלב'ע

שבחי הצדיקים ביערבי

אקבל לא תשרק ל שמם לאזם אן ימות חלן ב'מ.

אמנאם אמד' ראעדהו כתיר ובכתרת כופחו

אכביר סתפאק מן רקאדהו וגבר אמנגלא ושאף
ארי וקתהא סטר איל ועייט עלא צאנעהו באש
ינאדי אחכמים מתר אעאדה ובאמלצץ וצאה
לינאדי מעא גמלת אחכמי מורנו מוהר'ח טייב ז'ל
וקצדהו כאן ליטלב מנהו אסמאח קכל שרוק
אשמש מתל מא וצצאה אובוה פי אמנאם.

תם קאם אצאנע ונאדא עלא אלתיח כמא וצאה ודכלו לצאר אעשיר, ושאף אעשיר אדי לם גא מורנו ארב אמר מעא גמלת אלחכמים וחמק כתיר עלא אצאנע וקא להו, פאין הווא ארב אדי וציתך עליה כצוצי באש תבדא ביר ותנאדיה יגאובהו, נעם סידי, קיימתהו הווא קבל כל חד ומאוא לם גא, ואמר עליה אעשיר פלחין באש ירגע ינאדי עליה שריקה תאניא פלחין באש ירגע ינאדי עליה שריקה תאניא ומשא אצאנע מגרוב וגארי לינאדיה ותלאקה ביה מאשי פי אתריק לצאר אלעשיר וקא להו אצאנע, למאדה סידי עטטל התא לדלחין פי אחא ארי אנא בדית ביה וקיימרודוו לדלחין פי אחא ארי אנא בדית ביה וקיימרודוו אוולאני יו ועדפי חמק עלייא כתיר לאין ענד בארו ארי לם נאדית עליף, גאובהו ארב תקור לערפף האש תמא ארי פאיף גמיע האד אכוף לשו

שכחי הצדיקים

כבכרהו במא צאר , זכותו יכון מעאנא דאים

מעשה פֿי ארב אמר׳.

מעשה פי ארב אמר , אדי תריקה ואחדה מרץ ולם נא לבית אמררש מתל עארתהו ליקרא מעא מוהר"ו בסים זיע"א וסאיר אחכמים ודאם פי מרצהו תלת גמעאת , וחין שאף מוהר"י בסים זצוק"ל ארי ארב אמר מא פי מרצהו ובניר שף ארי ילומהו מצרוף זאיר פי מדת אאייאם אלדי הווא מריץ תם קא לבעץ מן אתלמידים מתאעהו באש יתכררמו וידפע כל חד מנחם נציב פרום וירפעוהם להו מעא נאם צאחבין קדר ותלמידי חכמים , וכדאך צאר וגממעו מע בעצהם כמסין ריא ובעתוהם להו מעא זוג תלמידים משהורין ומקדדרין.

ענד וצול אתלמידים אמד' לצאר ארב שאפו ארב יתמששא קבאת פס/צארהו לאין ברא יתעאפה מן מרצהו, וקא ואחד רצאחבהו דלחין נחמרו אלה כיה ארב בדא יתעאפה ונשארה יתם עליה רבנא באר עפו בהארא נכמם אקרי לם יסתחק כאש נעטיווהו גמיע אכמסין ריא אררי גממאענה ויכפי כיף נעטיווהו ניר סטרהם ברך

. וואפק מעאה צאהכהו פי האד אראי חם דכרו לענד ארב ונשרוהו עלא חואהו ובער קאולהו אלמרגוב מן אלסייר אן יקכל מן־ירנא האדו אכמסה ועשרין ריא באש יקים ביהם נפסהו ויצרפהם בין מא יתם עלירה אית ביה כאפרנ אמן , נאובהם ארב וקא להכם הל יציר ארי יכרג מן פס צארהו דרג ואחד יכסר כמסא ועשרין ריא ל הל לם נממעתו מעא בעצכם כמסין ריא ובעתוהם מעאכם ולמאדא תנקצו לי אסטר מנהם לאגר אדי שפתוני כארג פם אצאר? וסתאעונו כתיר אתרמידים אמדי ושאחו קדאם שאקיה ורגבוהו כתיר באש יסאמח להם ועטאו להו גמלת אכמסין ריא באתמאם וסאמחהם ארב וכרגו מן ענדהו כאסלאם ואכיר

תם

כיני וצייקת עלייא כתיר ונרצי לגבדרלפי מוצעהא בעץ סרעא אוכרא אלארגה בהאדא תכון תעמר לי ביעתהא ונעטיך אגרך כמא יריד כאטרך ומשא מעאה ופררגהו עלא אסלעא אמה׳ וקאלהו איהודי האשכון מאשי ישרי מנך האד אסרעא אקרימה יאסר ? גאובהו ארומי, תכון תביעהא בסום אדי תוגד, ראני קאק מנהא כתיר, וכרא . מנהא איהורי שוייא ערץ ומשא

מאזא ימשי , וישוף כדים ארצולטאן גאי קבאלתהו , ווצל אכרים אמר ענדהו וקאלהו סידנא אצולטאן בעתני אירך באש תכון תשרי להו צסלעא אפראנייא והייא בדאתהא אסרעה ארי עטאה ארומי באש יביעהאן גאובהו איהודי פאין נרקא האד אאסם מתע האד אסלעא אדי טלב סידנא ? דלחין סנין מן ארי אנקטעת מן אבלאד, גאובהו אכרים ירומך לתפרכם עליהא ככל גהרך לאין הארא מטלב אצורטאן עליף פקאלהו תקול לסידנא יוססע באהו שוייא ונשארה נוגרהא עלא קריב.

בער דאך רגאע איהודי אלסמסאר אלמר׳ ותערדא קבאת מכזן ארומי אלמד', תם נשרהו ארומי , הל לם לקית ביעת אסלעא אדי עטיתף? בער אייאם ימכן נוגרשאריהא – גאובהו אסמסאר ואידא כאן גרצך תביעהא רי בכנפיט עלא טיפמו נשריהא מנך בסום כדא וכדא, ורצא אלרומי ובאעהא להו בסום אדי קא עלא מיזא טויל ועטאה פירמרוהו פי כנפיט וכרא טסרעא מן ענדהו ומשא

בער וקת צגיר רגע לענדהו כדים אצירטאן וקא לחון, אידא לקית אסרעאארי וצצאך עליהא סידנא אצולטאן באש תשריהא להו ף ונדתהא בעון אלה כיחפי נאית אצואכ – גאובהו אסמסאר ופי אחין רפע אסרעא ווצצלחא לצאר- אצורטאן וחסנת אסקעא אמה ענד אלצולטאן ועטאה רינאו מליח עליהא וזאר בעת לצארהו גמיע מא ילומהו מן מצאריף אעיד ולבסאת לצגארהו ועטאה חק אסלעא כמא שלב עליהא הוביו מרתין עלא צמום אדי שראהא מן ענד אלרומי ולרג מן ענד אצולטאן בגמיע אפרח ואכיר

הווא מאשי פו טריקהו באש ירגע לצארהו ולאקה מררא תאניה מורנו ארב אמר וקאל להו , שפתשי אלדי רבחת אכתר יאסר מן אלדי עטיתני פי אצבאח ? דלחין אמשי עייר עירך בגמיע אהנא ושד פי עארתך אעויזה ולם תכטטלהא באלכל , איהודי אמרי סתנרב כתיר עלא כלאם ארב ולם ערף האשכון